

ZBIÓR
ARTYKUŁÓW NAUKOWYCH

OBIECUJĄCE OSIĄGNIĘCIA
NAUKOWE

ECONOMY. ZARZĄDZANIE. PAŃSTWO
I PRAWO.

Warszawa (PL)
30.09.2017

U.D.C. 330+339.138+658+657+336.71+339+ 340+347+342 +082

B.B.C. 94

Z 40

Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour»

Adres wydawcy i redakcji: 00-728 Warszawa, ul. S. Kierbedzia, 4 lok.103

e-mail: info@conferenc.pl

Zbiór artykułów naukowych.

Z 40 Zbiór artykułów naukowych Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej organizowanej dla pracowników naukowych uczelni, jednostek naukowo-badawczych «Obiecujące osiągnięcia naukowe Economy. Zarządzanie. Państwo i Prawo.» (30.09.2017) - Warszawa, 2017. - 56 str.

Wszelkie prawa zastrzeżone. Powielanie i kopiowanie materiałów bez zgody autora jest zakazane. Wszelkie prawa do materiałów konferencji należą do ich autorów.

W artykułach naukowych zachowano oryginalną pisownię. Artykuły recenzowane przez Komitet Naukowy. Wszelkie prawa do materiałów w formie elektronicznej opublikowanych w zbiorach należą Sp. z o.o. «Diamond trading tour».

Obowiązkowym jest odniesienie do zbioru.

nakład: 50 egz.

"Diamond trading tour" ©

Warszawa 2017

ISBN: 978-83-65608-79-6

WSPÓŁORGANIZATORZY:

The International Scientific Group (Belarus, Poland, Russia, Serbia, Ukraine)
Virtual Training Centre «Pedagog of the 21st Century»
Global Management Journal

KOMITET ORGANIZACYJNY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland;
A. Murza (Zastępca Przewodniczącego), MBA, Ukraina;
A. Горухов, к.т.н., доцент, Юго-Западный государственный университет, Россия;
A. Kasprzyk, Dr, PWSZ im. prof. S.Tarnowskiego w Tarnobrzegu, Polska;
A. Malovychko, dr, EU Business University, Berlin – London – Paris - Poznań, EU;
L. Nechaeva, PhD, Instytut PNPU im. K.D. Ushinskogo, Ukraina;
M. Ордынская, профессор, Южный федеральный университет, Россия;
S. Seregina, independent trainer and consultant, Netherlands;
A. Tsimayeu, PhD, associate Professor, Belarusian State Agricultural Academy, Belarus;

KOMITET NAUKOWY:

W. Okulicz-Kozaryn (Przewodniczący), dr. hab, MBA, The International Scientific Association of Economists and Jurists «Consilium», Switzerland;
С. Беленцов, д.п.н., профессор, Юго-Западный государственный университет, Россия;
Z. Čekerevac, Dr., full professor, «Union - Nikola Tesla» University Belgrade, Serbia;
Р. Латыпов, д.т.н., профессор, Московский государственный машиностроительный университет (МАМИ), Россия;
И. Лемешевский, д.э.н., профессор, Белорусский государственный университет, Беларусь;
Е. Чекунова, д.п.н., профессор, Южно-Российский институт-филиал Российской академии народного хозяйства и государственной службы, Россия.

Redaktor naukowy:

M. Stych, dr, Uniwersytet Pedagogiczny im. Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie, Polska.

SPIS/СОДЕРЖАНИЕ

ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОГО СТИЛЮ ЛІДЕРСТВА В СУЧАСНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

Миргородська Д., Харченко Г.А. 6

ЕКОНОМІКО–МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Потапкіна Л. В. 9

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО СКЛАДУ СВІТОВОГО ЯХТИНГА

Єрошкіна С.Г.,..... 15

METHODOLOGICAL APPROACH TO EVALUATION OF MOTOR TRANSPORT ENTERPRISES INVESTMENT ATTRACTIVENESS

Kaduchenko K., Levchenko I. 18

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ОЦЕНКИ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ПРИВЛЕКАТЕЛЬНОСТИ

Пурдя К., Левченко Я. 21

ENTERPRISE INVESTMENT ATTRACTIVENESS AS A PART OF INVESTMENT ACTIVITY

Kaduchenko K. Levchenko I. 24

ОСОБЕННОСТИ НАСЛЕДОВАНИЯ НАКОПИТЕЛЬНОЙ ПЕНСИИ В РФ

Качер О. В. 27

ПРОБЛЕМЫ УСЫНОВЛЕНИЯ РОССИЙСКИХ ДЕТЕЙ ИНОСТРАННЫМИ ГРАЖДДАНАМИ

Ахметова А.Т., Гатауллин И.М. 30

РАЗРЕШЕНИЕ ПРОБЛЕМЫ ГЛОБАЛЬНОГО ПОТЕПЛЕНИЯ В РАМКАХ КИОТСКОГО ПРОТОКОЛА К РАМОЧНОЙ КОНВЕНЦИИ ООН «ОБ ИЗМЕНЕНИИ КЛИМАТА»

Гизатуллина И.И. 33

ПРОБЛЕМЫ НЕКАЧЕСТВЕННЫХ ПРОДУКТОВ ПИТАНИЯ

Кашаева А.А. 35

РОЛЬ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В ЗАЩИТЕ ЭКОЛОГИЧЕСКИХ ПРАВ

Кононова Е.В. 37

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСОБИ

Кудінов І.А.39

**ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ РОБОТОДАВЦІВ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА
ПРО ПРАЦЮ**

Кудінов І.А.41

ПОДІЛ СПІЛЬНОГО МАЙНА

Залокоцька В.Д.43

ВИНИКНЕННЯ ПРАВА СПІЛЬНОЇ СУМІСНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ

Залокоцька В.Д.46

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ЗЕМЕЛЬ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Єрмоленко В.М., Бар'як І.І.48

**ANALIZA WARUNKÓW ZARZĄDZANIA ZASOBAMI LUDZKIMI NA POCZCIE
POLSKIEJ S.A.**

Коруська М., Okulicz-Kozaryn W.50

ПОДІЛ СПІЛЬНОГО МАЙНА

Залокоцька В.Д.51

ФОРМУВАННЯ ЕФЕКТИВНОГО СТИЛЮ ЛІДЕРСТВА В СУЧАСНИХ ОРГАНІЗАЦІЯХ

Миргородська Д.

студентка, Національний університет біоресурсів і природокористування України

Харченко Г.А.

к. е. н., старший викладач кафедри менеджменту ім. проф. Й.С. Завадського,
Національний університет біоресурсів і природокористування України

Ключові слова: лідерство, вплив, влада, менеджмент, організація, стиль керівництва
Key words: leadership, influence, power, management, organization, style of management

Менеджмент – це одночасно мистецтво, наука і практика, яка вчить керувати людьми, приймати оптимальні рішення та максимально ефективно використовувати потужності організації. Більшість саме так розуміють це поняття і не можливо з ними не погодитись, але якщо ти не лідер, то немає й сенсу ставати керівником.

З англійської «лідер» означає, той хто йде вперед або перший. Якщо детальніше розглянути, то лідер – це особистість, яка має авторитет серед інших людей, які покладають на нього повноваження приймати відповідальні рішення та вести їх до поставленої мети [5]. Найджел Ріснер (британський спікер) говорить: «Менеджмент – це управління процесами, лідерство – це управління людьми» [4]. Тобто з вище зазначеного обидва поняття не можуть існувати одне без одного.

Відомо, що лідер завжди прагне бути номером один серед інших, ставить собі цілі власноруч і не звітує нікому, але для досягнення своєї мети йому потрібно поділитися нею з іншими та заручитись їхньою підтримкою. Кожен керівник має свій власний стиль і це стосується не тільки зовнішнього вигляду, ораторського мистецтва, а також і лідерства.

Стиль лідерства – це сукупність засобів і методів психологічного впливу, якими користується лідер, щоб керувати іншими членами групи [5]. Найпоширеніша класифікація складається з таких стилів лідер-

ства, як: авторитарний, демократичний, ліберальний, комбінований і гнучкий.

Авторитарний стиль характеризується диктатурою та єдиноначальністю у прийнятті рішень. Керівник, який дотримується цієї позиції не дозволяє нікому втручатися у його справи, оскаржувати прийняті ним рішення та змінювати їх. Підлеглі мають беззаперечно виконувати вказівки, тобто бути інструментами та засобами у досягненні цілі і не більше.

Демократичний стиль є повною протилежністю авторитарному. Лідер, який використовує даний стиль зважає на думки своїх підопічних, прислухається до них, може делегувати частину повноважень іншим членам групи. Демократичним лідерам притаманно бути творчими та ініціативними.

Ліберальний стиль характеризується відсутністю лідера, тобто людина на яку покладено обов'язки керівника не виконує їх або уникає. Фактично всі важливі рішення приймаються групою.

Якщо неможливо визначати, який із вище наведених стилів використовується менеджером тому, що в ньому присутні всі три в однаковій пропорції, то однозначно це – комбінований стиль лідерства.

Гнучкий стиль схожий на комбінований, але його характерна ознака – мінливість часу. Тобто в залежності від ситуації керівник може бути і авторитарним, і демократичним, і ліберальним. Все залежить від се-

редовища, в якому перебуває людина, та її настрою.

Довгий час велися дебати, який зі стилів лідерства ефективніший застосовувати на практиці. У кожного стилю знаходились прибічники і противники. Проте стверджувати, що саме цей стиль є найкращим - нерозумно. В житті всі вони мають приклади позитивного і негативного втілення. Влучно сказано: «Лідер має вміти вести себе по – різному: і авторитарно, і демократично, і ліберально, і гнучко - тонко відчувати атмосферу, сформовану в групі, і в залежності від цього змінювати свій стиль лідерства» [4].

Справжній лідер беззаперечно має вплив на своїх підлеглих, тобто може маніпулювати їхніми діями чи психічним станом. Керівник знаходить до кожного свій підхід. Адже те, що діє на одну людину не завжди спрацює з іншою. Менеджмент розглядає такі форми впливу на співробітника: навіювання (авторитет, власний приклад), переконання (емоції, дискусії, історії з власного досвіду), прохання (вплив через слово), погроза (залякування), підкуп (будь – які засоби, що зацікавлять особу) та наказ (офіційне розпорядження).

З точки зору управління важливим є не вплив взагалі, а такий вплив, який забезпечує досягнення цілей організації. Звідси можливість впливати на поведінку інших людей називають владою.

Влада – це повноваження, якими наділяють керівника щодо розподілу ресурсів, регулювання взаємовідносин підлеглих за допомогою впливу та авторитету. Базою для неї слугує субординація між членами групи. В даному випадку розглядається влада посади менеджера. Як би там не було, але вона має різні об'єми та залежить від рівня довіри вищого керівництва. Вона може бути особиста, формальна та реальна [3].

Особиста влада – це вияв поваги підлеглих до свого керівника.

Формальна влада – це влада, яку отримує менеджер завдяки посаді.

Реальна влада – це влада, яку отримує менеджер як по посаді, так і по авторитету.

Керівнику не варто забувати, що підлеглі теж мають в деяких аспектах на нього вплив. Наприклад, останній залежить від них по таких проблемах, як необхідна для прийняття рішень інформація, неформальні контакти з працюючими в інших підрозділах, здатність працівників виконувати завдання тощо. В свою чергу підлеглі залежать від менеджера в підвищенні заробітної плати, задоволеності власних потреб, службовому підвищенні тощо [2].

Влада керівника в організації поділяється на декілька основних типів: заснована на примусі (керівник може звільнити з посади), заснована на винагороді (керівник може задовольнити бажання підлеглого), еталонна (якщо поведінка керівника є зразком наслідування для підлеглого), експертна (якщо підлеглий не має сумніву у достатній кваліфікації керівника) та законна (якщо підлеглий вірить у законність рішень керівника).

На нашу думку, найкращий спосіб виявити ефективність управлінської ланки організації – це визначити рівень її керівництва. Кожен має свій стиль роботи, має природне чуття до нього.

Стиль керівництва – це манера поведінки менеджера в основу якого лежать моральні норми, соціально – етичні та політичні чинники, сформовані системи відносин у колективі, а також характер самого керівника [1].

Якщо підлеглі наслідують стиль роботи свого керівника, то це може означати лише одне – злагожені стосунки в колективі. Робота в організації в якій панують такі стосунки взаємодовіри проходить набагато ефективніше ніж там, де панує непорозуміння. Справжні лідери беруть на себе 100% відповідальності. Якщо почати відверто розповідати команді, які ризики на себе бере керівник, тоді вони наслідуватимуть його. Схильність до наслідування певного керівництва зумовлена психологічними якостями особистості та умовами в яких відбулося її професійне становлення.

Отже, як висновок, зазначимо, що менеджер зосереджує в собі лідерство, вплив,

владу та керівництво одночасно. Дані чинники є ключовими елементами кожного керівника, вони взаємопов'язані між собою і не можуть існувати окремо один від одного. Все ж таки вони несуть в собі не лише позитивний характер, а також і негативний. Напевно, кожен керівник рано чи пізно стикається з проблемою під назвою «егоїзм» та не кожен може її побороти. Вміння давати конкретні відповіді людям та чути їх, а не просто слухати – це риса, яка відрізняє справжнього лідера від людини яка хоче ним бути. Якщо ви знаходите-

ся серед людей, то будьте з ними, і тоді ваші працівники присвятять всю свою увагу поставленій меті, що підтвердить ваш професіоналізм управлінця.

Список використаних джерел

1. Н. Т. Гончарук. «Стилі управління: переваги та недоліки»
2. Д. Дзвінчук. «Психологічні основи ефективного управління», Київ, 2000.
3. http://m.stud.com.ua/15741/psihologiya/stili_li
4. <http://open.kmbs.ua/ua/blogs/mark/19214/yakim-maje-buti-spravzhnij-lider>
5. http://m.pidruchniki.com/15780503/menedzhment/vlada_liderstvo_upravlinni

СЕКЦИЯ 25. ЭКОНОМИЧЕСКИЕ НАУКИ.

ПОД-СЕКЦИЯ 4. Инновационная экономика.

ЕКОНОМІКО-МАТЕМАТИЧНЕ МОДЕЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Потапкіна Л. В.

к.пед.н., доцент кафедри вищої математики та інформатики ПВНЗ «Університет економіки і підприємництва», м. Хмельницький, Україна

В даній статті пропонується дослідження господарська діяльність ТОВ «Нейл» за допомогою економіко-математичного моделювання. Пропонується поетапне представлення побудови моделі і здійснення на її основі аналізу впливу факторів на прибуток підприємства.

В основі моделювання знаходяться інформаційні процеси: створення моделі ґрунтується на інформації про реальний об'єкт (даному випадку), що моделюється. В процесі моделювання отримується нова інформація про підприємство; суттєве місце займає опрацювання та інтерпретація отриманої інформації; в процесі реалізації експериментів на моделі вводиться керуюча інформація.

Моделювання як науковий метод, заснований на розробці і дослідженні моделей явищ різної природи, в теперішній час широко використовується для вирішення багатьох науково-технічних задач. Модель як інструмент наукового пізнання повинна зображувати найхарактерніші ознаки ТОВ «Нейл», що вивчається. Відображатись можуть як загальні господарські процеси процеси ТОВ «Нейл», так і зв'язки між ними. Моделі представляються у вигляді графіків, малюнків, формул, макетів, різного роду механічних, електричних і програмних пристроїв.

За допомогою моделювання можна вирішити наступні завдання господарської діяльності ТОВ «Нейл»:

- 1) визначення факторів, що впливають на обсяги випуску продукції на підприємстві чи дохід від реалізації продукції;
- 2) прогнозування обсягів зміни основних засобів та обсягів випуску продукції на п'ять та десять років;
- 3) визначення найбільш інвестиційно привабливих видів продукції;
- 4) моделювання можливих ситуацій в господарській діяльності;
- 5) отримання відомостей для прийняття та аналізу можливих управлінських рішень, узгодження та вирішення конкретних завдань.

Використання моделювання дозволяє краще орієнтуватись в існуючих, створених ситуаціях, прогнозувати майбутні стани, які можливі при існуванні різних факторів. Прогнозування на онові існуючих факторів та впливів не враховуючи можливих змін дасть нам приблизні результати розвитку ситуації, щодо господарської діяльності при існуючих тенденціях. Прогнозування ж стану збутової чи дохідної діяльності при врахуванні чи при прорахування можливих змін обставин та факторів дасть змогу нам побачити ефективність застосування тих чи інших механізмів планування та здійснення діяльності в визначених напрямках.

Користуючись методами кореляційно-регресійного аналізу, аналітики вимірюють тісноту зв'язків показників за допомогою коефіцієнта кореляції. При цьому виявляються зв'язки, різні по силі (сильні, слабкі, помірні й ін.) і різні по напрямку (прямі, зворотні). Якщо зв'язки виявляються істотними, то доцільно буде знайти їхнє математичне виражен-

Таблиця 1

Вихідні дані для кореляційно-регресійного аналізу діяльності ТОВ «Нейл» за 2007-2014 рр.

Рік	У Доход від реалізації продукції, робіт та послуг (без ПДВ та акцизу), тис грн	Х1 Машини та обладнання, тис грн.	Х2 Затрати на виробництво тов.прод.(робіт, послуг),тис грн.	Х3 Середньорічна продуктивність праці, тис грн / особу	Х4 Витрати на збут, тис грн.
2007	49876	7709	11398	207,01	187,22
2008	50987	7654	13498	208,34	176,01
2009	51082	7676	14563	209,54	199,02
2010	52005	7872	14526	210,11	201,35
2011	51840	6387	12987	211,89	198,56
2012	51823	6433	12983	211,52	198,78
2013	50936	6447	11987	227,39	187,32
2014	49483	9371	10987	233,4	185,89

Таблиця 2.

Кореляційні зв'язки результатів роботи ТОВ «Нейл» та головних чинників господарської діяльності

	Х1	Х2	Х3	Х4
Х1	1	-0,2257	0,3303	-0,3125
Х2	-0,2257	1	-0,6100	0,2022
Х3	0,3303	-0,6100	1	-0,2496
Х4	-0,3125	0,2022	-0,2496	1

ня у вигляді регресійної моделі й оцінити статистичну значимість моделі. В економіці значиме рівняння використовується, як правило, для прогнозування досліджуваного явища або показника.

Тому регресійний аналіз називають основним методом сучасної математичної статистики для виявлення неявних і завуальованих зв'язків між даними спостережень. Електронної ж таблиці роблять такий аналіз легко доступним. З безлічі видів цього аналізу ми розглянемо ті, які використовуються найбільше часто як універсальні інструменти пізнання дійсності.

Кореляційно-регресійний аналіз зв'язків між змінними показує, як один набір змінних (Х) може впливати на інший набір.

При моделюванні багатьох соціально-економічних явищ та процесів виникає задача виявлення та оцінки зв'язку між ними. Одне з них є незалежною змінною (х) , чи фактором; а інше – (у) – залежною змінною, чи результативною ознакою.

У випадку лінійного зв'язку, який часто має місце в економічних дослідженнях, параметри a_0 та a_1 економетричної моделі $y = a_0 + a_1 x$ за такими формулами:

$$a_1 = \frac{\sum_{i=1}^n (y_i - \bar{y})(x_i - \bar{x})}{\sum_{i=1}^n (x_i - \bar{x})^2}, \quad a_0 = \bar{y} - a_1 \bar{x}, \quad \bar{x} = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n x_i, \quad \bar{y} = \frac{1}{n} \sum_{i=1}^n y_i, \quad (1)$$

Якщо потрібно оцінити вплив декількох чинників одночасно, будують багатфакторну модель. Для двох чинників вона має вид $y = a_0 + a_1 x_1 + a_2 x_2$. Її параметри найкраще оцінювати за допомогою матричного методу:

$A = [X^T X]^{-1} [X^T Y]$, де А - вектор параметрів моделі.

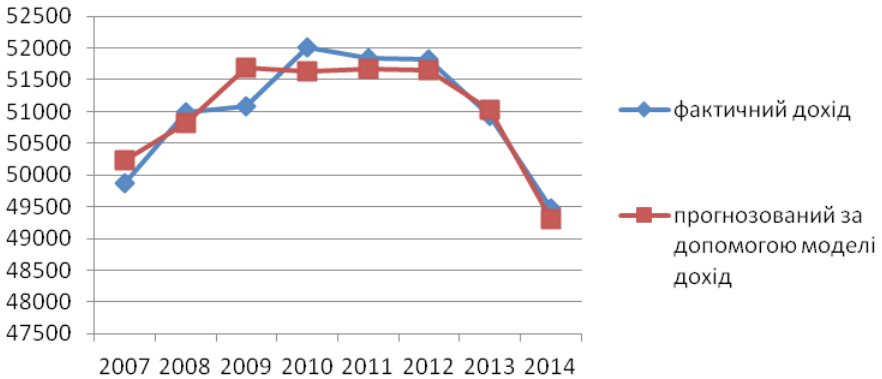

Рис. 1. Опис регресійною моделлю фактичних даних

Характерною особливістю моделей господарської діяльності ТОВ «Нейл» є експериментування на моделі з метою підтвердження гіпотез про залежність доходу від витрат на збут та вартості машин і обладнання, середньорічної продуктивності праці та затрат на виробництво (тобто в більшості випадків моделі, що використовуються, є моделями імітаційного типу). В цьому випадку під експериментом розуміють деяку процедуру організації та спостереження зміни обсягів доходів та різного роду затрат підприємства, що здійснюються в реальних умовах. Звісно, можна отримати і інші набори факторів, різну їх кількість, але на нашу думку, залежність доходу від обраних факторів є очевидною та суттєвою та є доступною на основі представленої вище звітності ТОВ «Нейл». Тому, представимо процедуру побудови кореляційно-регресійної моделі господарської діяльності ТОВ «Нейл».

Дохід від реалізації продукції за 8 років наведені у табл. 1. Перший показник приймемо результативну ознаку (Y), решту – за чинники (X). За допомогою методів компонентного аналізу потрібно виявити латентні фактори, що здійснюють вплив на результативний показник. Таким чином, Y – дохід від реалізації продукції (дані за 2007-2014 рр.); X1 – машини та обладнання (тис. грн.); X2 – затрати на виробництво товарної продукції (тис. грн.); X3 – середньорічна продуктивність праці; X4 – витрати на збут (тис. грн.).

В результаті кореляційного аналізу отримуємо таблицю кореляційних зв'язків, для визначення впливу акторів один на одного, результати представлено в таблиці 2.

З огляду на запроповану методику варто відмітити, що в межах дослідження рівень тісноти зв'язку між досліджуваними показниками коливається в межах від 0,000 зв'язок відсутній, до 1,000 – існує прямий зв'язок.

Відповідно в аналізі прийнято вважати, що на проміжку: від 0,000 до 0,500, зв'язок відсутній; від 0,500 до 0,777 – зв'язок існує; від 0,777 до 0,900 – зв'язок суттєвий; від 0,900 до 0,9999 – зв'язок найвищий.

Як бачимо із табл.2 існує зв'язок між другим та третім фактором (коефіцієнт кореляції – 0,66), тобто між затратами на виробництво товарної продукції та середньорічною продуктивністю праці. Тому, виключимо чинник 3 із дослідження і побудуємо модель на основі трьох інших факторів, на основі запропонованої вище методики, використавши формулу для знаходження параметрів моделі – $A = [X^T X]^{-1} [X^T Y]$.

Таким чином, модель доходу від реалізації продукції ТОВ «Нейл» має вигляд: $Y = 45489,899 - 0,4458 \cdot x_1 + 0,3786 \cdot x_2 + 20,6534 \cdot x_3$. Фактори, за допомогою яких здійснили побудову моделі (нестача фінансування, нестача власних коштів, недостатня інформова-

Таблиця 3

Вивід залишки			
Спостереження	Розрахунковий Y	Залишки	Стандартні залишки
1	50235,87619	-359,8761856	-1,089459768
2	50823,99873	163,0012716	0,493456735
3	51692,67149	-610,6714881	-1,848696981
4	51639,41416	365,585841	1,106744713
5	51661,03846	178,9615365	0,541773537
6	51643,5624	179,4376049	0,543214748
7	51023,51466	-87,5146629	-0,264934742
8	49311,92392	171,0760826	0,517901758

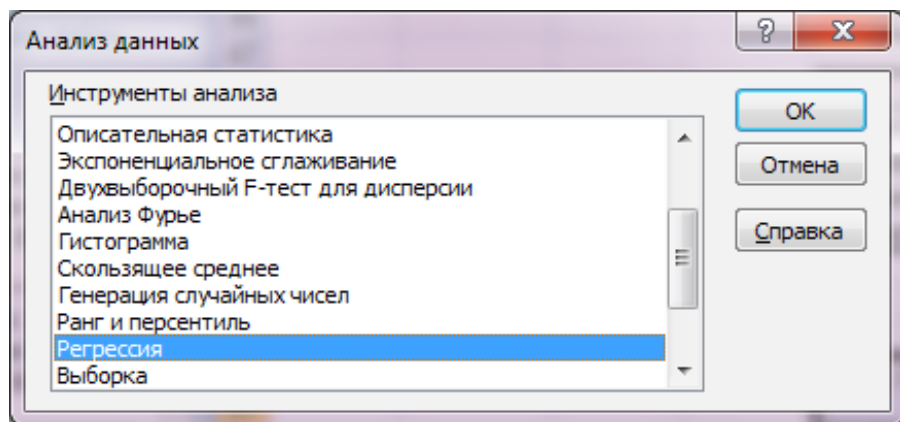

Рис. 2. Пакет «Анализ данных»

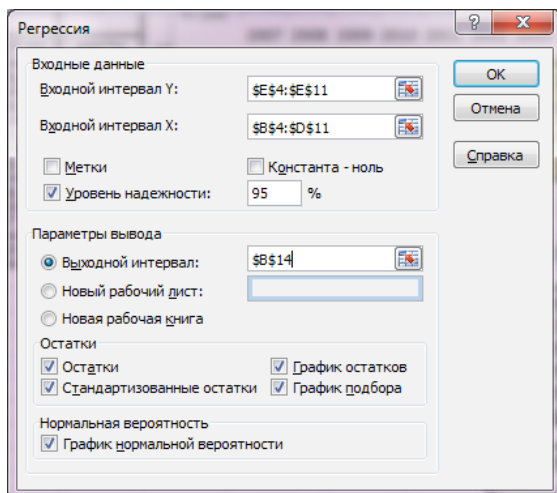

Рис. 3.

ність тощо) впливають на обсяг витрат на технологічні інновації в різному процентному співвідношенні, але при підстановці нових значень факторів ми можемо спостерігати як вони впливатимуть на зміну обсягу витрат на інновації.

На рис. 1. представлено порівняння фактичних даних та даних отриманих за допомогою моделі. Графік свідчить, що модель досить точно описує представлену залежність, хоча похибка обрахунку присутня, так як точки не співпадають, це може бути через недостатню кількість врахованих факторів, які більшою мірою впливають на залежну величину ніж представлено нами.

Таблиця 3

Результат роботи додатка «Регресійна статистика»

Регресійна статистика	Значення
Множинний R	0,9338239
R-квадрат	0,87202707
Нормативний R-квадрат	0,77604737
Стандартна похибка	436,979372
Спостережень	8

Таблиця 4

Дисперсійний аналіз					
	df	SS	MS	F	Значимість F
Регресія	4	5204676,115	1301169,029	9,085536603	0,050233781
Залишок	4	763803,8849	190950,9712		
Всього	8	5968480			
	Коефіцієнти	Стандартна похибка	t-статистика	P-Значення	Нижнє 95%
Y-залежна	45489,899	4294,194	10,593	0,000	33567,304
Змінна X 1	-0,446	0,172	-2,590	0,061	-0,924
Змінна X 2	0,379	0,143	2,655	0,057	-0,017
Змінна X 3	20,653	21,811	0,947	0,397	-39,904

Отриманий результат дає нам точність 93,4 % (середнє квадратичне відхилення 8,7) для прогнозової сукупності, а для загальної сукупності—90,6% достовірності результату. Що свідчить про досить точний прогноз.

Отримана модель дає можливість визначити можливі значення обсягу витрат на технологічні інновації при зміні значення факторів в моделі. Отримані дані дослідник приймає з точністю 90,6%.

Застосування спеціальної технології «Регресія», що пропонує програма Microsoft Excel у своєму додатку «Аналіз даних» представимо звітну інформацію (рис. 1, 2).

Достовірність результатів підтверджується значенням коефіцієнта детермінації, що дорівнює 0,93. Коефіцієнт детермінації розраховували за формулою 2:

$$R^2 = \frac{B^T X^T Y - n y_{cp}^2}{Y^T Y - n y_{cp}^2}. \quad (2)$$

Оцінка генеральної дисперсії залишків σ_u^2 :

$$S_u^2 = \frac{E^T E}{n - (m + 1)} = \frac{Y^T Y - B^T X^T Y}{k}, \quad (3)$$

Результат представлено в табл. 4.

Де, Y – дохід від реалізації продукції (дані за 2007-2014 рр.); X1– машини та обладнання (тис. грн.); X2 – затрати на виробництво товарної продукції (тис. грн.); X3 – витрати на збут (тис. грн.).

Виходячи з отриманого рівняння можна стверджувати, що коефіцієнт регресії показує, що в досліджуваній сукупності із зменшенням вартості машин та обладнання на 0,44 тис

грн., обсяг чистого доходу від реалізації продукції на підприємстві зросте приблизно на 1,067 тис грн. Із збільшенням затрат на виробництво товарної продукції на 1, обсяг чистого доходу від реалізації продукції на підприємстві зросте на 3786 тис грн. Параметр a_0 , тобто 46489,9 як вільний

член рівняння має тільки розрахункове значення.

Високий рівень достовірності даних, розрахованих за допомогою запропонованої моделі, підтверджено коефіцієнтом детермінації, F-критерія та оцінки генеральної дисперсії залишків.

УДК 797.14(100)+629.524.4

Економіка підприємств та управління

ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОГО СКЛАДУ СВІТОВОГО ЯХТИНГА

Ерошкіна С.Г.,

аспірант

Національний Університет «Одеська Морська Академія»

Яхтинг—один з найважливіших складових економічного розвитку країни визначається, по-перше, як стан забезпечення держави економічними ресурсами, що гарантують йому повноцінну життєдіяльність, і, по-друге, як стан стабільності морегосподарського комплексу, у першу чергу—морського транспорту країни та здатність морського пасажирського транспорту забезпечити нормальне функціонування економіки.

Ключові слова: яхтинг, вітрила, клас, регата, гонка, верф, осад, щогла, мега яхта.

Останні події в морської сфері демонструють хиткість, нестабільність національної економіці; відсутність мотивації та інвестування у цій сегмент для початку формування стратегії, спрямованої на навчання яхтингу, на початок яхтобудівництва, на інвестування даного сегменту згідно державних програм, чим самим показують залежність від внутрішніх і зовнішніх економічних чинників, від політичних непрофесійних поглядів уряду на дані важливі питання. Не вирішені проблеми—навіщо та на що вкладати гроші, чи варто взагалі займатися яхтингом і шукати спонсорів на даний сегмент морської отрасли.

Історія вітрил охоплює тисячелітню історію з моменту появи першого човна, до якого людина причепила шматок трав'яної рослини або матеріалу до появи найсучасних, наймодернізованих та найдорожчих за вартістю для трансатлантичного переходу чартер мегаяхт класу «люкс», зроблених з титану та алюмінію, маючих в комплектації гвинтокрили майданчики, міні підводні човни, басейни з прозорим дном, кінотеатри та льодові ринги.

На сьогоднішня світовий яхтинг являє собою потужний флот, який складається з найшвидших човнів, обладнаних новітніми навігаційними приладами та пристроями. Треба чітко розуміти і вміти розділяти яхтинг на: вітрильний спорт (змагання

проходять саме на човнах-яхтах (вітрильних, вітрильно-моторних або моторних))—і тільки в цьому випадку для найменування даного виду змагань використовується слово «яхтинг» та на: розкішний відпочинок на чартерних мегаяхтах (MegaYacht), суперяхтах (SuperYacht) та траулерах (Trawler)—перероблених риболовецьких човнах.

За класами по ISAF (International Sailing Federation) спортивні яхти поділяються на: олімпійські, міжнародні та національні.

У Олімпійських класах беруть участь наступні спортивні яхти: «Neil Pryde RS:X»—вітрильна дошка (віндсерфінг) (S вітрил 8,5м²); «Лазер-Стандарт» та «Лазер-Радіал» (S вітрил 7,06м²); 470; 49ER; «Зірковий»;

«Інглінг»; «Торнадо»; «Фін»[8]; у Національних класах мають право брати участь: «Ем-Ка» (грот 15,4м², стаксель 7,1м², генакер 27м²), «Open-800» [8]; у Міжнародних класах беруть участь: «Летючий голандець» (S грота 10,2м², S генуї 8,4м², S спінакера 21м²); «Містраль» (плавник 43-50см); «Дракон» (1000-1020кг-баласний кіль, грот 16м², генуя 11,7м², спінакер 23,6м²); «Снайп» (S вітрил 10,7м², грот 7,5м², стаксель 3,2м², висота щогли 6,5 м); «Мікро» (вага 500-600кг, довжина корпусу 5,5м, габаритна ширина не більш ніж 2,5м)[8].

Для проходження регати на Кубок Америки клас катамаранів AC72 повинен мити

наступні характеристики: загальна довжина 26,2м (86 футів), довжина по ватерлінії 22,0м (72,2 фути), променеві 14,0м (45.9 футів), вага 5900 кг (13000 фунтів), максимальний осад 4,4м (14 футів), екіпаж 11[7].

Ще один флот вітрильних яхт J-class вражає своєю красою, швидкістю та вкрай дорогою вартістю. Ці яхти дійсно «парять» над водою. На сьогоднішня флот яхт J-class представлений сіма човнами: ShamrockV (1930 р.п.) (довжина 36,58м, верфь Camper&Nicholson/Pendennis Shipyard, матеріал корпусу-дерево); Velsheda (1933 р.п.) (довжина 39,4м, верфь Camper&Nicholson/Southampton Yacht Serv., матеріал корпусу-сталь); Endeavour (1934 р.п.) (довжина 39,56м, верфь-Camper & Nicholson/Royal Huisman, матеріал корпусу-сталь); Ranger (оригінал 1937р.п./репліка 2004 р. (довжина 41,6м, верфь-Danish Yachts Skagen, матеріал корпусу-алюміній); Hanuman (оригінал EndeavourII, 1937р.п./репліка 2009 р. (довжина-42,9м, верфь-Royal Huisman, матеріал корпусу-алюміній); Lionheart (оригінал Enterprise, 1930 р.п./репліка 2010 р. (довжина 39,96м, верфь-Claasen Jachtbouw, матеріал корпусу-алюміній); Rainbow (оригінал 1934 р.п./репліка 2012 р. (довжина 39,96м, верфь-Holland Jachtbouw, матеріал корпусу-алюміній).

Сучасний флот світової яхтової регати *Rolex Sydney Hobart Race* (Ролекс Сідней Хобарт Рейс) представлений наступними човнами, такими як: Abracadabra, Adventure of Hornet, Allegro, Balance, Black Jack, Calibri, Celestial, Challenge, Clipper Ventures5, Comanche, Dare Devil, Decadence. Ці човни мають різний тип та відрізняються один від іншого осадом, довжиною, вагою та кількістю екіпажу[13].

Volvo Ocean Race Volvo Ocean (Вольво Оушн Рейс)—океанська командна навколосвітня регата на вітрильних човнах класа Volvo Ocean 65 та -70—однощоглових однокорпусних вітрильних човнах, максимальна довжина яких 21,5м, осад 4,5м, фальшкіль відхиляється від вертикальної осі не більш 45 град. Команда-10[8].

У гонці *Transpacific Yacht Race* (Транспасифік Яхт Рейс) дистанція проходження складає 2225 морських миль (4121км). Гонки славляться швидкістю плавання під спінакерами. У 1973 р. та 1975 р. першою фінішувала яхта Ragtime. У 2009 р. встановила світовий рекорд гонки серед одно корпусників яхта Alfa RomeoII[8].

Регата *Clipper Round the World Race* (Кліпер Раунд Ворлд Рейс) проходить кожні 2 роки. Спочатку це були вісім чайних кліперів: Ariel, Blackadder, Taeping, Thermopylae та інші. На сьогоднішня флот складається з Clipper 60, Clipper 68, Clipper 70, Clipper 96, Clipper 98 [6].

Регата *Global Challenge* (Глобал Челенж) проводилась кожні 4 роки. Флот складався з однією конструкцією сталевих яхт. Ця гонка унікальна була ще й тим, що проходила проти вітрів, які сягають понад 130 км/год та течій і називалась «wrong way route» (невірна дорога, маршрут). Дистанція складала 54000 км. На жаль, у 2006 р. флот був проданий за відсутністю спонсора[14].

Сучасні чартерні мегаяхти теж відрізняються між собою за технічними характеристиками, а саме: довжиною, шириною, осадом, кількістю екіпажа, швидкістю. Але тут багатії змагаються між собою вже не на відомих регатах, а за показниками критеріїв розкішню. По показникам відомих маркетингових компаній для світового обзору треба виділити цілу низку найбільш фешенебельних суперяхт (станом на 2015 р.).

**Expedition Motor Charter Yachts* (експедиційні моторні чартерні яхти): Alfa Nero (довжина 269м, швидкість 17вуз., верфь-Oceano); Lady Michelle (довжина 171м, швидкість 12 вуз., верфь-Benetti); Polar Star (довжина 208м, швидкість 12вуз., верфь-Lurssen);

**Classic Sailing Charter Yachts* (класичні вітрильні чартерні яхти): Doriana (довжина 128м, швидкість 8вуз., верфь-Frederikssand); Adornate (довжина 144м, швидкість 6 вуз., верфь-Scheeperswerf De Industrie); Croce del Sud (довжина 138м, швидкість 10вуз., верфь-Martinolich);

**Classic Charter Yachts* (класичні чартерні яхти): Nero (довжина 295м, швидкість 14вуз., верфь-Corsair Yacht); Christina O (довжина 325м, швидкість 14вуз., верфь-Canadian Vickers); Sher Khan (довжина 229м, швидкість 11вуз., верфь-Vuyk);

**Open Charter Yachts* (відкрити чартерні яхти): Pure One (довжина 152м, швидкість 17вуз., верфь-Leopard); DB9 довжина 171м, швидкість 22вуз., верфь-Palmer Johnson); Grey Matters (довжина 150м, швидкість 22вуз., верфь-Palmer Johnson);

**Luxury Sailing Charter Catamarans* (вітрильні чартерні катамарани класа «люкс»): Hemisphere (довжина 145м, швидкість 11вуз., верфь-Pendennis); Douce France (довжина 139м, швидкість 9вуз., верфь-Alumarine); Che (довжина 114м, швидкість 12вуз., верфь-Sunreef Yachts);

**Luxury Charter Gulet* (чартерні гулети класа «люкс»): Casa dell Arte II (довжина 128м, швидкість 9вуз., верфь-ADA Yacht Works); Zelda (довжина 133м, швидкість 10вуз., верфь-Su Marine Yachts); Flecertje (довжина 184м, швидкість 11вуз., верфь-De Vries Lentsch);

**NEO Classic Charter Yachts* (класичні чартерні яхти класа НЕО): Windrose of

Amsterdam (довжина 151м, швидкість 10 вуз., верфь-Holland Jachtbouw); Lady Ellen (довжина 179м, швидкість 7вуз., верфь-Kockums); Eleonora (довжина 162м, швидкість 8вуз., верфь-Vander Graat);

**Motor Sailing Charter Yachts* (моторні вітрильні чартерні яхти): Dione Star (довжина 143м, швидкість 9вуз., верфь-Schepers werf Friesland); Roxane (довжина 153м, швидкість 11вуз., верфь-Su Marine Denizalir); Carpe Diem IV (довжина 154м, швидкість 11вуз., верфь-Carpe Diem).

Література

1. Гловацкий Володзимеж «Увлекательный мир парусов», 1981г., перевод с польского
2. «Катера и яхты», 2014-1015гг.
3. Леонтьев Е.П. «Школа яхтенного капитана» - М.: Физкультура и спорт, 1983г.
4. Beaglehole "Voyage of "Revolution"
5. Global Order Book-2014 International Show Boats
6. <https://www.clipperroundtheworld.com/about/about-the-race>
7. <https://www.americascup.com>
8. <https://www.sailing.org>
9. Landstrom B. The Ship
10. Review Monaco Boat Show, 2015
11. Review Yachting World, 2015-2016
12. Review Boat Show Avenue, 2015-2016
13. Seafarer's Journal, 2015-2016
14. World Superyachts Awards, 2015
15. [World's largest Luxury yachts, 2015]

METHODOLOGICAL APPROACH TO EVALUATION OF MOTOR TRANSPORT ENTERPRISES INVESTMENT ATTRACTIVENESS

Katerina Kaduchenko

Student of Kharkov National Automobile and Highway University

Iaroslava Levchenko,

PhD student of Mykolas Romeris University,

Lithuania Lecture of Kharkov National Automobile and Highway University

At the current stage of the economic crisis the urgency of choosing directions and volumes of investment increases. This is primarily conditioned by a significant growth of responsibility and risk in the process of using investment resources. The changes that occur during the formation of capital in the modern age of information technology should also be pointed out. With the dynamic accumulation and development of science and technology there observed an increase in the proportion of fixed capital, improvement of technical equipment of labor, growth in the scope of instruments of labor and its productivity. As a result, the responsibility at choosing objects and scope of investment increases.

The economic science faces the problem of searching for criteria of selecting the most profitable investment projects and the decisive criterion is making a maximal profit. Apart from direct benefits received immediately, an increasing importance is attached to the expected benefit. In this case a probability of superseding competitors from the market is evaluated and benefits of "secondary effect" are calculated, which provides for production development and further investments.

Under market conditions any capital invested in the enterprise is considered as the borrowed one. Even if the entrepreneur invests his own capital, he should include into his expenses the interest on the capital, not less than the interest that could be received in case of its granting as a long-term credit. However, there are some restrictions to attracting investments. First of all, it is a degree of openness of the economy, political restric-

tions, presence of contradictions between the interests of the investor and investee, and absorbing capacity, i.e., capacity to absorb the direct capital flows due to the ability of paying dividends and earning return on fixed capital. It should be noted that absorbing capacity is restricted by possibility to serve the invested capital, as well as economic constraints determined by the balance of payments of the part receiving investments and political restrictions imposed by the authorities at the state and local levels [1].

IA reflects the opinion of a group of investors concerning the correlation of the level of risk, level of profitability and value of financial resources in a particular country, region or sector, individual company. That is, profitability — is one of the most important structural criteria determining the priority of investments. Non-government sources of investment are directed primarily towards highly profitable sectors with rapid turnover of capital.

Evaluating the level of motor transport enterprise (MTE) investment attractiveness (IA), G. V. Strokovich considers that IA in terms of systemic analysis is a complex of factors and characteristics that influence the state of economic entities, and in terms of economic and mathematical analysis is a set of indicators of the enterprise effectiveness [2, p. 7-8]. Some scientists suggest evaluating IA by means of investment analysis. For this purpose Ya. M. Mirkin and V. Ya. Mirkin introduce a definition of "investment productivity" and define it as return on investment measured by the ratio of the GDP changes to investments

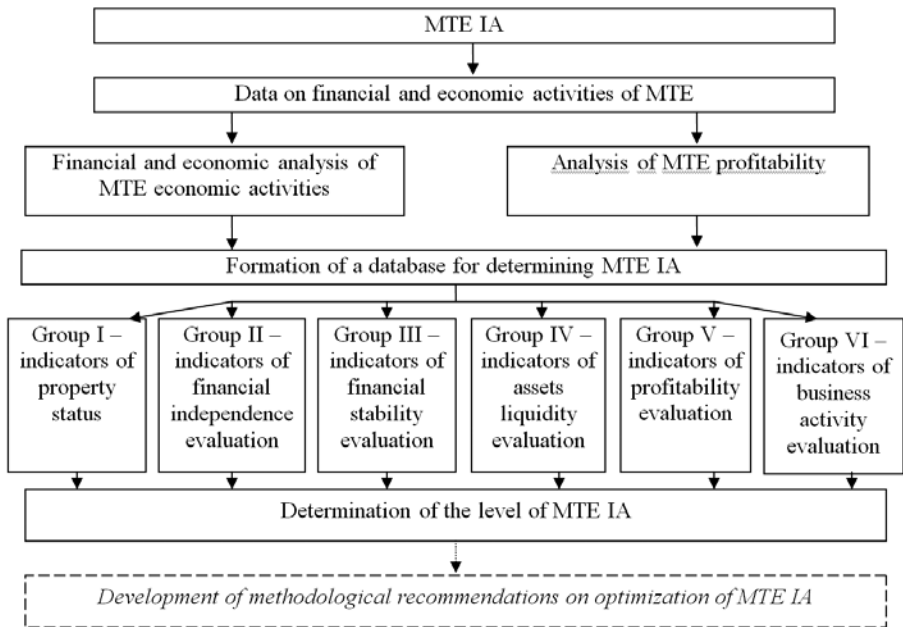

Figure 2.2 - Methodological approach to evaluation of the level of MTE IA

[3]. V. V. Tsarev speaks of “investment efficiency” and considers it the end result from realization of investments to be used [4, p. 18].

S. Y. Vetugin considers two approaches to determining the investee’s IA on the basis of the ranking evaluation: indirect and direct one. The first approach is based on studying the ranking results and their dynamics in recent years as well as the results of national rankings of IA by regions and industries. The second approach is used when the region independently participates in international rankings of IA [5].

Generalizing the methods for evaluating the level of enterprise IA [6] A. I. Kredisov concludes that in the economic practice there widely used five basic methods for evaluation of investment attractiveness of capital investments.

1. The Net Present Value Method (NPV).
2. Internal Rate of Return (IRR).
3. Return on Investment (ROI).
4. Book-Value Rate of Return (BVRR).
5. Profitability Index (PI) [7, p.261].

Thus, the most common methods for evaluating investment projects are methods using the discounting of cash flow (primarily the net present value method) and index of return on investment. Thus, the popularity of discounting methods is growing very fast [7, p.261].

At the present moment there is no single methodological approach to evaluating the level of enterprise IA. Furthermore, the analysis of the investee involves a multitude of forecast estimates and calculations, which is conditioned by both the ability to use a number of indicators and absolute expediency of variation of these parameters.

Considering the methods for evaluation of the investees’ IA, it is possible to formulate the following disadvantages:

- a primary focus is on portfolio investments;
- not taking into account the time component of investment flows (PP and ARR);
- the difference between the Ukrainian and western financial reporting used as a basis for calculation of the criteria, which complicates their evaluation.

Therefore, the author suggested an alternative methodological approach to evaluation of the level of MTE IA (Fig. 1).

For evaluation of investment projects a sufficient set of indicators, which give a more clear idea of their attractiveness, is required. First of all, it is determined by the composition of the investee itself and the investment structure. Given that the main goal of financial justification is credibility of the investment project evaluation, the required number of indicators, each of which makes it possible to evaluate the state of the sphere of the investee activity. According to the methodological approach to evaluation of MTE IA (Fig. 1), the final stage of the corresponding evaluation involves determination of the level of MTE IA and, consequently, development of methodological recommendations on optimization of MTE IA.

Bibliography:

1. Квартальнов В.А. Туризм: учеб. / В.А. Квартальнов. – М.: Финансы и статистика, 2002. – 320 с.
2. Строкович Г.В. Вибір стратегії інвестування підприємств: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. ек. наук: спец. 08.06.01 – економіка підприємства та організація виробництва / Г.В. Строкович. – Харків, 2009. – 17 с.
3. Миркин Я.М. Англо-русский толковый словарь по банковскому делу, инвестициям и финансовым рынкам. Свыше 10000 терминов / Я.М. Миркин, В.Я. Миркин. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2006. – 424 с.
4. Царев, В. В. Оценка стоимости бизнеса. Теория и методология [Электронный ресурс] : учеб. / В. В. Царев, А. А. Кантарович. - М.: ЮНИТИ-ДАНА, 2012. - 572 с.
5. Ветлугин С.Ю. Международные рейтинги, влияющие на оценку инвестиционной привлекательности экономики / С.Ю. Ветлугин // Проблемы современной экономики. – 2006. – №1. – С. 9-17.
6. Забезпечення інвестиційної привабливості підприємства: монографія / [Колектив авторів], за наук. ред. Т.В. Калінеску. – Луганськ: вид-во СНУ ім.. В. Даля, 2013. – 220 с.
7. Кредісов А.І. Управління зовнішньоекономічною діяльністю: Навч. Посіб. / А.І. Кредісов; под. ред. А. І. Кредісова. - К.: ВІРА-Р, 2002. - 552 с.

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ ОЦЕНКИ ИНВЕСТИЦИОННОЙ ПРИВЛЕКАТЕЛЬНОСТИ

Карина Пурдя

Студентка факультета управления и бизнеса

Харьковский национальный автомобильно-дорожный университет

Ярослава Левченко

Ассистент кафедры экономики предприятия

Харьковский национальный автомобильно-дорожный университет

На современном этапе пребывания Украины в экономическом кризисе, возрастает актуальность вопроса выбора направлений и объемов инвестирования. В первую очередь это обусловлено динамичным развитием науки и техники, как следствие, растет удельный вес постоянного капитала, повышается техническое вооружение труда, увеличиваются масштабы средств труда и его производительность. Как результат, возрастает ответственность при выборе объектов и масштабов инвестирования.

Перед экономической наукой остро встает проблема поиска критериев выбора самых выгодных инвестиционных проектов, где наряду с прямой выгодой, получаемой сразу, все большее значение придается ожидаемой выгоде.

В рыночных условиях любой капитал, вложенный в предприятие, рассматривают, как занятый. Даже если предприниматель вкладывает собственный капитал, он должен учитывать в своих издержках процент на капитал, не меньший того, который мог бы быть получен при условии его предоставления в долгосрочный кредит [1].

В этой связи за последние годы получила активное развитие такая, достаточно новая, дефиниция, как инвестиционная привлекательность (ИП). Ученые всего мира уделяют активное внимание развитию ИП страны и ИП региона, но все они говорят о том, что и ИП страны, и ИП региона напрямую зависят от тех предприятий, которые действуют на этой территории.

Число отечественных ученых, которые изучают данную проблематику, является достаточным. Что касается зарубежных, их численность достаточно ничтожна. Именно поэтому нами принято решение уделить внимание именно этой проблематике – определению ИП предприятия.

В этой связи речь идет об оценивании того, насколько целесообразным будет вкладывать инвестиционные средства в объект инвестирования – насколько он является привлекательным для инвестора. Обобщим подходы ученых и представим взгляды на эту проблему в табл. 1.

Из анализа определения ИП предприятия можно сделать вывод об неоднозначном подходе ученых к этой проблеме. Одни утверждают о важности экономических показателей, другие говорят, что у каждого потребителя, а соответственно и инвестора, индивидуальный вкус и понятие о привлекательности.

На текущий момент отсутствует единая методика определения ИП. Кроме того, анализ ИП объекта инвестирования предусматривает большое количество прогнозных оценок.

Рассматривая методы оценки ИП объектов инвестирования, представленные в табл. 1., можно выделить следующие недостатки:

- ориентация на портфельные инвестиции;
- проведение оценки по количественным или качественным показателям отдельно;
- отсутствие единого подхода с точки зрения определения на основании экономических и других показателей.

Таблица 1

Научные подходы к оценке ИП предприятия

Ученый	Представление об определении	Научный подход
О. Б. Казакова, Н. А. Кузьминых, Л.С. Валинурова [1]	комплекс факторов и характеристик, влияющих на состояние ФХД, а с точки зрения экономико-математического анализа – совокупность показателей, характеризующих эффективность работы предприятия	системный анализ
Я.М. Миркин, В.Я. Миркин [2]	вводят дефиницию «производительность инвестиций» и определяют ее как стоимостную отдачу инвестиций, оцененную через соотношение изменений ВВП к инвестициям	анализ инвестиций
В.В. Царев [3]	говорит о «эффективность инвестиций» и считает ее конечным результатом от реализации капитальных вложений, подлежащих использованию	
Т.В. Калинеску [4],	Обобщает основные 5 методов оценки ИП, а именно: 1. Метод чистой сегодняшней стоимости 2. Внутренняя норма рентабельности 3. Метод периода возврата вложенных инвестиций 4. Балансовая норма рентабельности 5. Индекс прибыльности	обобщенный вывод применение методов оценки ИП
Rolik Y. A [5]	предполагает количественную оценку компонентов инновационной стратегии, а затем комплексную оценку с целью объективного определения инвестиционной привлекательности компании. Предложил использовать понятие инновационного потенциала для проведения комплексной оценки инновационной стратегии.	комплексный подход
Анамари-Беатрис С. [6]	предлагает определять эффективность и целесообразность инвестирования традиционными методами – дисконтирования денежных потоков (DCF), а именно чистый дисконтированный доход (NPV) и внутренняя норма доходности (IRR).	традиционный обобщенный подход
Amit Mittala, Deepika Jhamb [7]	утверждают, что определение инвестиционной привлекательности необходимо проводить на основании факторного анализа, так как уверены, что у каждого потребителя, а соответственно и инвестора, индивидуальный вкус и понятие о привлекательности	факторный анализ
Bogdan Rebiasz, Andrzej Macioł [8]	утверждают, что для каждой отрасли должна быть разработана модель определения уровня ИП предприятия на основании прогнозных оценок.	прогнозная оценка

Литература.

1. Валинурова Л.С. Инвестирование: учеб. / Л.С. Валинурова, О.Б. Казакова. – М.: Волтерс Клувер, 2010. – 448 с.
2. Миркин Я.М. Англо-русский толковый словарь по банковскому делу, инвестициям и финансовым рынкам. Свыше 10000 терминов / Я.М. Миркин, В.Я. Миркин. – М.: Альпина Бизнес Букс, 2006. – 424 с.
3. Assessment of economic efficiency of investments. Otsenka ekonomicheskoy effektivnosti investitsiy. [online] Available at: <https://books.google.com.ua/books?id=FSwJEZ_AFCMC&printsec=frontcover&hl=ru#v=onepage&q&f=false>. [Accessed 12 December 2016].
4. Kalinesku T.V., 2013. The provision of investment attractiveness of the enterprise: monograph. Obespechenie investitsionnoy privlekatelnosti predpriyatiya: monografiya. Lugansk: SNU im. V. Dalya Publ.
5. Rolik Y. A., 2013. A Complex Approach to Evaluating the Innovation Strategy of a Company to Determine

- its Investment Attractiveness, 9th International Strategic Management Conference, Procedia – Social and Behavioral Sciences 99, pp. 562 – 571.
6. Stefan Anamari-Beatrice, 2014. Real options a solution for evaluating Public Private Partnerships, Emerging Markets Queries in Finance and Business, Procedia Economics and Finance 15, pp. 583 – 586.
7. Dr. Amit Mittala, Dr. Deepika Jhamb, 2016. Determinants of Shopping Mall Attractiveness: The Indian Context, Fifth international conference on marketing and retailing (5TH INCOMaR) 2015, Procedia Economics and Finance 37, pp. 386 – 390.
8. Bogdan Rębiasz, Andrzej Macioł, 2014. Hybrid data in the multiobjective evaluation of investments, 18th International Conference on Knowledge-Based and Intelligent Information & Engineering Systems – KES2014, Procedia Computer Science 35, pp. 624 – 633.

ENTERPRISE INVESTMENT ATTRACTIVENESS AS A PART OF INVESTMENT ACTIVITY

Katerina Kaduchenko

Student of Kharkov National Automobile and Highway University

Iaroslava Levchenko,

PhD student of Mykolas Romeris University,

Lithuania Lecture of Kharkov National Automobile and Highway University

Keywords: investment, investment attractiveness, investment activity, information support mechanism, Decision Support System, Decision Maker.

The modern economy is characterized by global processes indicating its crisis state. This period is considered the most favorable for restructuring the activities, which is connected with the systemic factors of influence of investment activity. Competitiveness of industry and the whole country depends on the competitiveness of enterprises. Competitiveness is the base of the European Union economy. Fluctuations in economic activity forced business to change traditional methods of organization and management, and to search for new tools, knowledge, resources and competences in order to strengthen its position and to ensure the competitiveness of the enterprises. In this regard, scientists pay special attention to a fairly new concept - investment attractiveness. The aim is to develop the methodological mechanism ensuring information system of investment attractiveness of the company. To achieve this goal have been used in the following general scientific and special methods: theoretical synthesis, analysis and synthesis - to study the theoretical foundations of the system of investment attractiveness; abstract logical - for theoretical generalizations and drawing conclusions.

Let's start scientific work on this problem by considering the concept of "investment attractiveness". L. L. Igonina considers that conditions of carrying out the investment process in the market economy take specific forms, which reflects the peculiarities of the interaction of subjects of investing in the system of market relations:

- availability of a significant, with a diversified by forms of ownership, structure of investment capital characterized by a predominance of private investment capital compared with the state one;
- availability of an inter-sectoral network of financial intermediaries, which facilitate realization of investment demand and supply;
- availability of a developed market for objects of investment (investee);
- distribution of investment capital between objects of investment according to economic criteria for evaluating the investment attractiveness [1].

As the effectiveness of the investment process and the level of investment object IA are interconnected, we believe it is important to determine the essence of the definition of "enterprise investment attractiveness" and related categories to identify quantitative and qualitative indicators to be affected in order to build a hierarchical system of managing IA. There is no unified approach to defining IA in economic literature. The detailed analysis of the proposed by scientists structure of the IA concept and methods of its evaluation has revealed significant differences. Thus, L. S. Valinurova and O. B. Kazakova argue that the term of "investment attractiveness" is used without contextual and categorical content equating it with the investment risk, investment potential or financial flow. Therefore, the authors propose to define IA as "a set of vari-

ous objective signs, properties, means, capabilities of the economic system determining the potential solvent demand for investments”.

[2] At the same time, scientists consider the concepts of IA, investment activity and investment risk to be related ones. A similar view is held by M. I. Leshchenko, V. O. Demin, I. I. Maruschak, which define IA as an integral feature, combining:

- investment capacity — the volume of investments required to meet the demand, which is determined by availability of products with specific consumption characteristics and capital investments required for its production;
- investment favorability — a degree of the enterprise ability of a targeted using of investments and ability of the best possible using of their own resources and capabilities;
- investment security — the indicator determined by the availability and functioning for a long time of legal documents regulating the terms of the enterprise and investor activity [3].

S. Yu. Nikonov believes that IA is “an integral characteristic of an individual enterprise, sector, region, state in terms of the development prospects, profitability of investments and level of investment risk”. And, according to the scientists, the relevant concept is the investment potential — “a quantitative characteristic considering basic macroeconomic indicators, territory saturation by factors of production, level of the population income and its consumer demand” [4]. A. S. Malovichko has a different view of the definition of IA. According to the scientist, IA is “a degree of a potential investor’s ability to invest in the enterprise at certain characteristics of its economic activity corresponding to a pre-defined correlation of riskiness and profitability of the investment” [5]. I. O. Blank has a similar view and defines IA, as “a general characteristics of advantages and disadvantages of investing in individual spheres and objects from the standpoint of an individual investor” [6]. E. I. Krylov considers IA an independent economic category, which is characterized by stability of the enterprise financial status, return on capi-

tal, share prices and level of dividends, and is formed due to competitiveness of products and client orientation of the enterprise. According to the scientists, the level of innovation activities within the strategic development is important for enhancing the enterprise IA [7]. In opinion of F. M. - G. Topsakhalova, R. R. Lepshokova, D. A. Khojichujev, IA should be considered in its narrow and broad meaning. On the one hand, IA is an integral result of reflecting the dynamics, current and projected state of the entity, and on the other hand, it is a system of socio-economic, political, financial and administrative relations, which arise in regard to expediency of investing into a particular economic entity. That is, this is an economic category, which is characterized by the efficient use of resources, capacity for self-development based on increasing the return on capital, technical and economic level of production, quality and competitiveness of products. Also, the scientists believe that IA defines a set of different factors, which list and impact may differ and vary depending on the composition of investors as well as industrial and technical features of the invested production, quality of its economic development both in the past, at present and in the future [8]. O. V. Bandurin and B. A. Tchub, S. I. Basalay and L. I. Khoruzhyj use the term of “investment attractiveness” to determine the reliability of borrowers by grouping them on the basis of indicators of formal and informal evaluation of their activity [9, 10]. The analysis of the proposed interpretations of IA allows revealing such unresolved questions:

the lack of characteristics of IA as a structure-forming component of the system of managing IA (a complex of institutional, organizational, informational criteria for the evaluation of individual enterprises);

IA is not considered as an active component of the process of “purchase and sale”;

the lack of IA description from the position of the systemic and purposeful approach: the level of enterprise IA is informationally significant for both the investors and investee, therefore, to determine this level there should exist a corresponding database and an exhaus-

tive list of factors influencing the level of the enterprise IA.

The most popular modern definition of investment attractiveness was proposed by The Gdańsk Institute for Market Economics (iBN-GR). According to the authors, investment attractiveness is understood as a set of incentives for investment which offering wide-ranging benefits that may be obtained when conducting business activities in certain areas. They result from the specific features of the area where a given economic activity is being developed. These benefits are defined as location factors too. This is a category which has an essential impact on the decision making process related to business activity locations. From this perspective, the region which is attractive for investors is the one that makes the best location for foreign direct investments. Hence, it may be concluded that investment attractiveness has a real character and is reflected in investors' decisions about transferring their capital. In addition, the presented definitions are mutually complementary, so we propose to consider IA as an economic category characterized by a combination of the specified by the investor qualitative and quantitative indicators, the relation of which influence the final result of investing, which is conditioned by a certain level of profit associated with implementation by the enterprise of its investment activity.

Bibliography:

1. Igonina L.L. Investicii: ucheb. posob. / L.L. Igonina; pod red. d.je.n., prof. V.A. Slepova. – M.: Jekonomist', 2005. – 478 p.
2. Valinurova L.S. Investirovanie: ucheb. / L.S. Valinurova, O.B. Kazakova. – M.: Volters Kluver, 2010. – 448 p.
3. Leshhenko M.I. Innovacionno-investicionnaja strategija promyshlennosti: ucheb. posob. /

- M.I. Leshhenko, V.A. Demin, I.I. Marushhak. – M.: MGIU, 2007. – 340 p.
4. Protivodejstvie korupcii na municipal'nom urovne: sbornik / [Kushnirenko S.P., Bondar' V.N., Nikonov S.Ju., Dement'ev A.N.]. – M.: Volters Kluver, 2008. – 272 p.
5. Malovichko A.S. Vpliv rizik-menedzhmentu na investitsiju privablivost' pidpriemstva: avtoref. dis. na zdobuttja nauk. stupenja kand. ek. nauk: spec. 08.00.04 – ekonomika ta upravlinnja pidpriemstvami (za vidami ekonomichnoi dijal'nosti) / A.S. Malovichko. – Donec'k, 2007. – 21 p.
6. Blank I.O. Finansovij menedzhment: navch. kurs / I.O. Blank. – K.: El'ga, Nika-Centr, 2004. – 656 p.
7. Analiz finansovogo sostojanija i investicionnoj privilekatel'nosti predpriatija: ucheb. posob. / [Krylov Je.I., Vlasova V.M., Egorova M.G. i dr.]. – M.: «Finsansy statistika», 2003. – 192 p.
8. Topsahalova F.M.-G. Sovremennoe sostojanie i ocenka jeffektivnosti ispol'zovanija investicionnyh resursov v agrarnom sektore: monografija / Topsahalova F.M. G., Lepshokova R.R., Kojchueva D.A. – M.: Izdatel'stvo «Akademija Estestvoznaniya», 2009. – 216 p.
9. Bandurin A.V. Dejatel'nost' korporacij: monografija / A.V. Bandurin. – M.: BUKVICA, 1999. – 600 p.
10. Basalaj S. I. Buhgalterskij uchet kak instrument povyshenija investicionnoj privilekatel'nosti agropromyshlennyh korporacij v uslovijah perehodnoj jekonomiki: monografija / S.I. Basalaj, L.I. Horuzhij. – M.: BUKVICA, 1999. – 256 p.
11. Godlewska-Majkowska H. (ed.): Atrakcyjność inwestycyjna polskich regionów. W poszukiwaniu nowych miar. SGH, Warszawa 2008.
12. Kupiec L. Atrakcyjność regionu a sposób rozprzestrzeniania się innowacji i rozwoju społeczno-gospodarczego. In: Atrakcyjność inwestycyjna regionu. Ed. A. Kopczyk, W. Proniewski. Wydawnictwo Wyższej Szkoły Finansów i Zarządzania, Białystok 2005.
13. Aleksandra Nizielska, 2012. http://www.ue.katowice.pl/fileadmin/_migrated/content_uploads/4_Nizielska_The_criteria_instruments.pdf
14. The investment attractiveness of the regions of Poland, The report of the annual research project carried out by the team of GIME in cooperation with the Konrad Adenauer Foundation, 2014, Gdansk, 69 p.
15. Zakirova E.R. The economic content of the term "investment attractiveness". Proceedings of the Voronezh State University of Engineering Technologies. 2016; (2): 327-333. (In Russ.) <http://www.vestnik-vsu.ru/vguit/article/view/941>

ОСОБЕННОСТИ НАСЛЕДОВАНИЯ НАКОПИТЕЛЬНОЙ ПЕНСИИ В РФ

Качер Ольга Владимировна

доцент кафедры гражданского права юридического факультета

Российского государственного педагогического университета им. А. И. Герцена

Ключевые слова: накопительная пенсия, наследование.

В статье рассматриваются общие положения, регулирующие особенности наследования накопительной пенсии в РФ. Анализируются правовые проблемы, возникающие в данной сфере.

Впервые в российском законодательстве понятие накопительной пенсии было сформулировано в Федеральном законе РФ от 28 декабря 2013 г. № 424 «О накопительной пенсии» (вступивший в силу с 1 января 2015 г.) [3]. В соответствии со статьей 3 указанного закона под накопительной пенсией следует понимать ежемесячную денежную выплату в целях компенсации застрахованным лицам заработной платы и иных выплаты вознаграждений, утраченных ими в связи с наступлением нетрудоспособности вследствие старости, исчисленная исходя из суммы средств пенсионных накоплений, учтенных в специальной части индивидуального лицевого счета застрахованного лица или на пенсионном счете накопительной пенсии застрахованного лица, по состоянию на день назначения накопительной пенсии.

Прообразом накопительной пенсии является накопительная часть трудовой пенсии по старости, установленная впервые Федеральным законом от 17 декабря 2001 г. № 173 «О трудовых пенсиях» [5]. Было предусмотрено, что помимо основной, то есть страховой части пенсии по старости, устанавливается также накопительная часть трудовой пенсии по старости. Накопительная часть трудовой пенсии по старости (с 01.01.2015 накопительная пенсия) по умолчанию находится в пенсионном фонде России (далее – ПФР), но может быть переведена застрахованным лицом в негосударственный пенсионный фонд (далее – НПФ) (статья 36.6 Федерального за-

кона от 07 мая 1998 № 75 «О негосударственных пенсионных фондах» [4].

Накопительная пенсия является дополнительной пенсией по отношению к основной (страховой) пенсии, но при этом относится к обязательному виду страхования. Основное отличие ее от страховой пенсии заключается в том, что ее накопление производится на индивидуальном счете застрахованного лица и выплата накоплений производится при наступлении страхового случая, то есть наступлении старости. Но если страховой случай не наступил (это может произойти если застрахованное лицо не дожило до старости), то в отличие от страховой пенсии правопреемники застрахованного лица вправе получить эти накопления в порядке наследования. Вместе с тем, наследования накопительной пенсии производится не в общем порядке, предусмотренного частью третьей Гражданского кодекса РФ [2], а отдельными нормативными актами. Это связано с тем, что накопительная пенсия относится к страховым выплатам, а не к накоплениям. Поэтому наследование данной пенсии производится не путем обращения к нотариусу, как это предусмотрено для остального имущества в РФ, а в ином порядке. Оформить наследование накопительной пенсии правопреемник застрахованного лица может путем обращения в пенсионные фонды.

Вместе с тем, в соответствии со статьей 1183 Гражданского кодекса РФ накопительную пенсию (как и другие виды выплат) можно предать по наследству [2].

В части 6 статьи 7 Федерального закона от 28.12.2013 № 424 –ФЗ «О накопительной пенсии» [3] говорится о том, что в случае, если смерть застрахованного лица наступила до назначения ему накопительной пенсии» в случае, если смерть застрахованного лица наступила до назначения ему накопительной пенсии или до корректировки ее размера с учетом дополнительных пенсионных накоплений, средства пенсионных накоплений, учтенных в специальной части индивидуального лицевого счета или на пенсионном счете накопительной пенсии застрахованного лица, за исключением средств (части средств) материнского (семейного) капитала, направленных на формирование накопительной пенсии, а также результата от их инвестирования, выплачиваются правопреемникам умершего застрахованного лица. При этом застрахованное лицо вправе в любое время посредством подачи заявления о распределении средств пенсионных накоплений страховщику, у которого застрахованное лицо формирует пенсионных накопления, определить конкретных лиц, которым может быть произведена такая выплата, а также установить, в каких долях следует распределить между ними указанные средства. Такое заявление может быть представлено в форме электронного документа, который передается страховщику с использованием информационно-телекоммуникационных сетей общего пользования, в том числе сети «Интернет», включая федеральную государственную систему «Единый портал государственных и муниципальных услуг (функций)». При отсутствии указанного заявления средства пенсионных накоплений, подлежащие выплате родственникам умершего застрахованного лица, распределяются между ними в равных долях.

Порядок оформления заявления застрахованного лица в форме электронного документа регулируется Постановлением Правительства РФ от 11 мая 2015 г. № 455 «О порядке оформления заявления застрахованного лица о распределении средств

пенсионных накоплений и заявления застрахованного лица о назначении, выплате и доставке накопительной пенсии в форме электронного документа» [6]. Заявление застрахованного лица о распределении пенсионных накоплений, заполняется в соответствии с требованиями к формам, утвержденным ПФР совместно с Минкомсвязью России на сайте Фонда. На первом заявлении проставляется усиленная квалифицированная электронная подпись, на втором – простая.

В соответствии с частью 7 статьи 7 указанного выше закона правом на получение пенсионных накоплений обладают правопреемники застрахованного лица из числа родственников, к которым относятся его дети, в том числе усыновленные, супруга (супруг), родители (усыновители), братья, сестры, дедушки, бабушки и внуки независимо от возраста и состояния трудоспособности, в следующей последовательности:

- 1) в первую очередь – детям, в том числе усыновленным, супруге (супругу) и родителям (усыновителям);
- 2) Во вторую очередь – братьям, сестрам, дедушка, бабушкам и внукам.

Выплаты пенсионных накоплений родственникам умершего застрахованного лица одной очереди осуществляется в равных долях. Родственники второй очереди имеют право на получение средств пенсионных накоплений, только при отсутствии родственников первой очереди. В случае отсутствия у застрахованного лица родственников, эти средства учитываются в составе резерва страховщика. При этом специальная часть индивидуального лицевого счета застрахованного лица или пенсионных счет накопительной пенсии закрываются.

Выплата средств пенсионных накоплений правопреемникам застрахованного лица осуществляется при условии обращения за указанной выплатой к страховщику, у которого формировались средства пенсионных накоплений (ПФР или НПФ) на дату смерти застрахованного лица, в течение 6 месяцев со дня смерти застрахован-

ного лица. Срок обращения за выплатой может быть восстановлен в судебном порядке по заявлению правопреемника, пропустившего указанный срок.

Таким образом, можно сделать вывод, что наследование накопительной пенсии осуществляется через обращение в ПФР или в НПФ, а не к нотариусу, куда мы обращаемся за наследованием основных видов имущества. Вместе с тем, можно согласиться с мнением некоторых авторов, которые считают выплату пенсионных средств застрахованного лица его правопреемникам при отсутствии заявления суррогатом наследования по закону. Эта точка зрения обосновывается ими теми обстоятельствами, что установлена очередность наследования, а также предусмотрен срок для принятия наследства [7,8].

Источники и литература:

1. Конституция Российской Федерации (принята всенародным голосованием 12 декабря 1993) (с поправками).

2. Гражданский Кодекс Российской Федерации от 21 октября 1994 № 51-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. 1994. № 32 Ст. 330.
3. Федеральный закон от 28.12.2013 № 424 –ФЗ «О накопительной пенсии»// РГ от 30 декабря 2013 № 295 в редакции ФЗ от 23.05.2016 № 143-ФЗ).
4. Федеральный закон от 07 мая 1998 № 75 «О негосударственных пенсионных фондах»//РГ от 13. Мая 1998 № 90 в редакции от 29.07.2017 № 281-ФЗ).
5. Федеральным законом от 17 декабря 2001 г. № 173 «О трудовых пенсиях»// РГ от 20.12.2001 № 247 в редакции от 28.12.2013 № 400-ФЗ настоящим Федеральным законом не применяется с 1 января 2015, за исключением норм, регулирующих исчисление размера трудовых пенсий и подлежащих применению в целях определения размеров страховых пенсий в соответствии с названным Федеральным законом в части, не противоречащей названному Федеральному закону).
6. Постановление Правительства РФ от 11 мая 2015 г. № 455 «О порядке оформления заявления застрахованного лица о распределении средств пенсионных накоплений и заявления застрахованного лица о назначении, выплате и доставке накопительной пенсии в форме электронного документа»//РГ от 19 мая 2015 № 105.
7. Макаров О.В. Наследство в современных условиях // Наследственное право. – 2011. – С.17.
8. Соловьев В.Н. Право собственности на средства пенсионных накоплений, переданных в НПФ// Юрист. -2009. № 2. – С. 5.

УДК 347.633.1

ПРОБЛЕМЫ УСЫНОВЛЕНИЯ РОССИЙСКИХ ДЕТЕЙ ИНОСТРАННЫМИ ГРАЖДДАНАМИ

Ахметова А.Т.,

старший преподаватель кафедры «Гражданского права и процесса»
Стерлитамакского филиала Башкирского государственного университета,
Россия, РБ, г. Стерлитамак

Гатауллин И.М.

студент 3 курс, факультет «Юридический» Стерлитамакского филиала
Башкирского государственного университета Россия, РБ, г. Стерлитамак

В данной статье рассматриваются проблемы усыновления российских детей иностранными гражданами. Приводятся мнения различных авторов о проблеме. Дается сравнительная характеристика статистики усыновления детей в различные годы. Рассматриваются основные причины возникновения проблем международного усыновления.

Ключевые слова: усыновление, дети-сироты, иностранные граждане, семья, опека и попечительство

This article discusses the problems of adoption of Russian children by foreign citizens. Cites the opinion of various authors on the problem. The comparative characteristic of statistics adoption of children in various years. The main causes of the problem of international adoption.

Key words: adoption, orphans, foreigners, the family, guardianship

Во все времена семья для каждого человека остается неисчерпаемым источником любви, преданности и поддержки. Семья играет огромную роль в жизни каждого человека, а особенно в жизни ребенка. Семья подготавливает ребенка к жизни, является его первым и самым главным источником социальных идеалов, закладывает основы общественного поведения, именно в семье у ребенка формируется определенное мировоззрение на жизнь. Австрийский педагог Х. Райнпрехт, отмечал, что «хорошая супружеская пара является для ребенка источником ценностной ориентации, без родителей процесс поэтапного формирования личности затруднен».

В современной России без родительской опеки остаются сотни тысяч детей в силу различных обстоятельств, будь то смерть родителей, материальные либо жилищные трудности семьи, рост вне брачной рождаемости. У ребенка есть право жить и воспитываться в семье не смотря на утрату своих родных родителей, это право у ре-

бенка никто не отнимал. Государство просмотрело следующие формы устройства детей в семьи — это усыновление, опека и попечительство, и приемная семья. Усыновление или удочерение (далее усыновление) является приоритетной формой устройства детей, оставшихся без попечения родителей. Усыновление допускается в отношении несовершеннолетних детей и только в их интересах с соблюдением требований абзаца третьего пункта 1 статьи 123 Семейного кодекса РФ, а также с учетом возможностей обеспечить детям полноценное физическое, психическое, духовное и нравственное развитие. Семейный кодекс не содержит точного определения понятия усыновление. Однако многие авторы раскрывают понятие усыновления и наиболее полное определение на наш взгляд дано Л. М. Пчелинцевой, понимающей под усыновлением юридический акт, в результате которого между усыновителями (усыновителем) и его родственниками, с одной стороны, и усыновленным ребен-

ком — с другой, возникают такие же права и обязанности, как между родителями и детьми, а также их родственниками по происхождению.¹

В. Т. Батычко рассматривает усыновление или удочерение как юридический акт, в силу которого между усыновленным ребенком и лицом или лицами, принявшими его на воспитание, устанавливаются личные и имущественные отношения, существующие между родителями и детьми.² Таким образом, усыновление (удочерение) представляет собой процесс принятия на воспитание детей, лишившихся попечения родителей, с установлением между усыновленным и усыновителем правовых (личных и имущественных) отношений, существующих между родителями и детьми. В последнее время в России наблюдается тенденция возрастания случаев усыновления российских сирот гражданами иностранных государств. Именно поэтому, в последние годы нашу страну все чаще сотрясают скандалы, связанные с усыновлением российских детей иностранцами. Хотелось бы разобраться и попытаться хотя бы приблизиться к пониманию того, порождаются ли эти проблемы недостаточным или неправильным законодательным регулированием, или, по большей мере, проистекают из правоприменения.

Статья 124 Семейного кодекса РФ говорит о том, что усыновление детей иностранными гражданами или лицами без гражданства допускается только в случаях, если не представляется возможным передать этих детей на воспитание в семьи граждан Российской Федерации либо родственникам детей независимо от места их проживания. Что же получается на самом деле? Приведем статистические данные: в 2015 году российскими гражданами было усыновлено в процентном соотношении 89% детей, а иностранными гражданами соответственно 11%, если сравнивать с

2011 годом, получается, что доля международного усыновления значительно сократилось, ведь статистика 2011 г. показывает 31% усыновленных детей иностранными гражданами. С чем же связано, такое снижение международного усыновления?

Не так давно российская общественность взорвалась мнениями по поводу законодательной инициативы группы депутатов Государственной Думы России от партии «Единая Россия», суть которой сводилась к тому, чтобы ввести запрет на усыновление российских детей гражданами Соединенных Штатов Америки.

После жаркой дискуссии в интернете, на радио, в газетах и на телевидении, закон все-таки был принят и начал реализовываться на всей территории страны.

Не смотря на шквал критики так называемых либеральных СМИ, суть этого запрета была направлена не на ущемление прав детей, а, напротив, – на их защиту. Как известно, поводом для принятия такого закона послужили многочисленные нарушения прав российских детей усыновителями из США, приводившие в отдельных случаях даже к смерти детей. Естественно, что российское руководство не стало терпеть такого отношения ни к российским детям, ни к себе.

Закон был введен в действие с 01 января 2013 года и действует по настоящее время. Данный закон называют «законом Димы Яковлева», который в том числе подразумевает запрет на усыновление российских детей родителями из США. И в настоящий момент нет никаких предпосылок для его отмены. Благодаря данному закону государство заставляет иностранцев уважать права и свободы российских граждан. К нашему сожалению, законодательство закрепляет только формальные критерии усыновителей, и этого иногда является не достаточным. Во многих случаях сами органы опеки не проявляют должного внимания к данному процессу. Попадая в приемную иностранную семью, ребенку представляется сложный процесс адаптации в чужом для него государстве: незнание

1 Пчелинцева Л. М. Семейное право России: учебник. Норма, 2012. – 719 с.

2 Батычко В. Т. Международное частное право. Конспект лекций.

языка, обычаев, культуры очень часто являются существенными препятствиями для нормальной жизни и развития ребенка. В связи с этим, немаловажную роль играют вопросы профессиональной подготовки иностранных усыновителей к принятию в семью ребенка (статья 127 СК РФ предусматривает прохождение такой подготовки в качестве одного из критериев усыновителя). Однако хотелось бы отметить, что данная статья говорит о том, что подготовка иностранных усыновителей может быть проведена в государстве, гражданами которого они являются. В целях реализации вышеуказанного требования Минобрнауки России подготовило письмо от 24 августа 2012 г. № ИР-713/07 «О подготовке лиц, желающих принять на воспитание в свою семью ребенка, оставшегося без попечения родителей», в какой-то степени регулирующей особенности прохождения подготовки кандидатов в приемные родители иностранными гражданами, постоянно проживающих за пределами территории Российской Федерации. Однако этого представляется недостаточным. По наше-

му мнению, необходимо закрепить в российском законодательстве положение, о том, что иностранные родители обязаны пройти подготовку в России, чтобы лучше узнать наш менталитет, наши особенности культуры и многое другое.

Все вышеизложенное укрепляет нас в мысли, что необходимо активизировать возможности криминалистики по раскрытию, предупреждению и предотвращению незаконного усыновления иностранными гражданами российских детей.

Использованные источники:

1. Глухарева В.Г. Процессуальные особенности рассмотрения дел об установлении усыновления (удочерения) // Арбитражный и гражданский процесс. – 2013. – № 1. – С. 7.
2. Дорожкина О.А. Усыновление детей-граждан Российской Федерации иностранными гражданами // Юридический мир. – 2013. – № 1. – С. 52.
3. Арутюнян Г.М. Правовое регулирование усыновления в Российской Федерации // Гражданское право. – 2013. – № 2. – С. 18.
4. Кустова В.В. Актуальные проблемы установления усыновления в российском праве // Журнал российского права. – 2013. – № 2. – С. 36.
5. Тутанов Ю. Н., Климова Е. А. Проблемы международного усыновления российских детей // Право: современные тенденции. — Уфа: Лето, 2014. — С. 100-101.

УДК 341

РАЗРЕШЕНИЕ ПРОБЛЕМЫ ГЛОБАЛЬНОГО ПОТЕПЛЕНИЯ В РАМКАХ КИОТСКОГО ПРОТОКОЛА К РАМОЧНОЙ КОНВЕНЦИИ ООН «ОБ ИЗМЕНЕНИИ КЛИМАТА»

И.И. Гизатуллина

студент 3 курса юридического факультета

Стерлитамакский филиал ФГБОУ ВО «Башкирский государственный университет»

Научный руководитель: **А.Х. Ишмухаметов**

ст. преподаватель кафедры конституционного и муниципального права

Стерлитамакский филиал ФГБОУ ВО «Башкирский государственный университет»

Аннотация: в данной статье рассматривается одна из основных глобальных проблем современности – изменение климата, а также приводятся аргументы в пользу того, что выполнение обязательств в рамках Киотского протокола к рамочной конвенции ООН «Об изменении климата» сведено до реализации коммерческих целей через торговлю квотами.

Ключевые слова: экологическая проблема, изменения климата, Киотский протокол к Рамочной конвенции ООН «Об изменении климата».

Одной из глобальных экологических проблем на сегодняшний день является изменение климата. Климатические изменения происходят сравнительно быстро. Они затрагивают использование земель, растительность, смену ареалов многих видов животных и растений. По мнению ряда ученых, пристальное внимание должно уделяться таким событиям, как средневременные изменения климата, а также изменением частоты происходящих экстремальных климатических событий.

Одна из наиболее известных нам попыток описать изменение климата – теория глобального потепления. Сторонники данной теории констатируют 90 % вероятность того, что большая часть изменения температуры вызвана повышением концентрации парниковых газов вследствие человеческой деятельности.[1, с.26].

Группа экспертов ООН, состоящая из ученых 95-ти стран, исследовала экосистемы Земли и пришла к выводу, что деятельность человека нанесла непоправимый ущерб планете. Стремительно возросло потребление энергоресурсов, происходит массовое вырубание лесов, загрязняются источники пресной воды. Потребление воды за последние 40 лет возросло в два

раза, и более одного миллиарда людей уже не имеют свободного доступа к пресной воде, исчезновение грозит 10-30% млекопитающих, птиц и рыб.

Теория глобального потепления легла в основу проекта мирового масштаба, направленного на решение проблем экологии и известного нам как Киотский протокол к Рамочной конвенции ООН «Об изменении климата».[2, с.1].

Руководство данного проекта, подводя итоги десятилетней работы в феврале 2015 года, заявило о его высокой эффективности и успешности. Итогом такой оптимистичной самооценки, стало решение провести встречу сторон в декабре 2015 года в Париже, на которой был утвержден проект нового соглашения по борьбе с изменениями климата.

Сегодня мы можем отметить, что Парижское соглашение было подписано представителями 196 стран и встречено восторженными оценками ведущих мировых политиков и прессы.

Поверхностный взгляд на РКИК ООН позволяет увидеть серьезную работу, проводимую на мировом уровне для исправления негативных последствий глобального потепления. Но если мы ознакомимся бо-

лее детально с «работой» данного проекта, то становится понятно, что выполнение обязательств в рамках Киотского протокола сведено до реализации коммерческих целей через торговлю квотами. Принятие нового документа – Парижского соглашения – лишь подтверждает ориентацию проекта на удовлетворение интересов бизнеса и политики, а не на заботу о людях и об экологии планеты.[3, с.60].

Для такого вывода достаточно нескольких аргументов. Во-первых, тот факт, что Парижское соглашение подписано без конкретных обязательств стран-участников. Как следствие, в документе не предусмотрена ответственность за неисполнение этих самых обязательств.

Во-вторых, в понятие «изменение климата» специалисты РКИК ООН сегодня вкладывают то же значение, как и 25 лет тому назад, а именно: рост температуры приповерхностного слоя воздуха по всей планете. Но с 1991 года (именно тогда под эгидой ООН были начаты переговоры о принятии РКИК) кроме повышения температуры воздуха стали происходить и другие природные аномалии, которые упрямо не принимаются во внимание учёными ООН.

В-третьих, теория глобального потепления так и остается недоказанной теорией.

Однако, как нам известно – ценность научных данных в подтверждении их на практике. Антропогенный эффект безусловно существует, но степень его влияния на изменение климата сильно преувеличена специалистами проекта РКИК ООН и не имеет каких-либо реальных доказательств.[4, с.246].

Таким образом, на сегодняшний день весьма актуальной является проблема изменения климата. Ее не разрешение может привести к тяжким последствиям для жителей планеты Земля. Однако ее разрешение в рамках Киотского протокола к Рамочной конвенции ООН «Об изменении климата» было формальным.

Список использованных источников.

1. Новиков С.М., Скворцова Н.С., Кислицин В.А., Шашина Т.А. Влияние непродолжительных изменений погодных условий на риск для здоровья населения от загрязнения атмосферного воздуха // Гигиена и санитария. – 2014. – №5. – С.26-28.
2. Измеров Н.Ф., Ревич Б.А., Коренберг Э.И. Изменения климата и здоровья населения России в 21 веке // Медицина труда. – 2015. – №4. – С.1-6.
3. Ревич Б.А. О необходимости защиты здоровья населения от климатических изменений // Гигиена и санитария. – 2013. – №5. – С.60-64.
4. Клите Р.К., Евсеева Л.Е. Современные глобальные изменения природной среды. – 2016. – №1. – С.246-268.

© И.И. Гизатуллина, 2017

ПРОБЛЕМЫ НЕКАЧЕСТВЕННЫХ ПРОДУКТОВ ПИТАНИЯ

А.А. Кашаева

студент 3 курса юридического факультета

Стерлитамакский филиал ФГБОУ ВО «Башкирский государственный университет»

Научный руководитель: А.Х. Ишмухаметов ст. преподаватель кафедры конституционного и муниципального права Стерлитамакский филиал ФГБОУ ВО «Башкирский государственный университет»

Аннотация: в данной статье рассматриваются проблемы некачественных продуктов питания, а также предлагаются пути их разрешения.

Ключевые слова / Keywords: международные некачественные продукты/ international substandard products, проблемы/ problem, пути разрешения/ solutions.

На сегодняшний день достаточно остро стоит проблема качества продуктов питания. Именно она, по мнению ведущих ученых мира, определяет плачевное состояние здоровья современного человека.

В целом, проблемы качества питания можно описать следующим образом: пищевой продукт начинает свой путь на земле. Там на него оказывают влияние атмосферные осадки и вода, которая применяется для полива. Следовательно, уже на данной стадии продукт насыщается минеральными и азотными удобрениями, например, нитратами, которые применяются либо нерационально, либо избыточно. Кроме того, атмосферные осадки доносят до продукта большое количество химических соединений, образующихся в результате промышленных и бытовых выбросов в атмосферу. Современная агрохимия в целях увеличения урожайности, а также борьбы с сорняками и различными вредителями сельскохозяйственных культур использует разнообразные гербициды, пестициды, инсектициды, фунгициды, дефолианты, и многое другое.

Помимо этого, достаточно широко используются различные корма, кормовые добавки для увеличения привеса скота, птицы, увеличения количества яиц и молока. В качестве кормовых добавок и компонентов, как правило, используются гормо-

нальные препараты, антибиотики, регуляторы роста, стимуляторы продуктивности и т.п. Также современная наука подарила генетически модифицированные продукты питания, которые очень удобны для производителя, так как значительно выгодны в экономическом плане, чем традиционные, потому что менее подвержены болезням, удобнее при хранении и обработке. Однако существует совершенно обоснованная точка зрения ряда ученых, что употребление генетически модифицированных продуктов питания крайне опасно в плане влияния на генетический аппарат человека. [1, с.105].

В Евросоюзе продукты питания, которые изготовлены из микроорганизмов и животных, которых кормили трансгенными кормами, с юридической точки зрения не считаются генетически модифицированными. Однако, например, Федеральный союз Германии по пищевому законодательству и исследованию пищевых продуктов, выяснил, что уже в наши дни в немецких супермаркетах продается большое количество продуктов питания, содержащих генетически модифицированные компоненты. Согласно оценкам, от 60 до 80 % всех продуктов питания тем или иным образом соприкасаются в процессе их производства с геной инженерией.[2, с.3].

Но какой же выход из сложившейся си-

туации? Некоторые специалисты в качестве альтернативы предлагают развитие производства экологически чистых продуктов питания. На данный момент только экологически чистые, органические, продукты являются гарантией безопасности и здоровья людей. По международным стандартам, только при производстве органической продукции можно полностью контролировать весь цикл продукта. При таком производстве запрещено использование любых компонентов, которые могут навредить человеку. Но проблема заключается в том, что компетентных специалистов в этой отрасли очень мало. Инспектировать органические хозяйства также некому. Еще одна проблема – это уверенность большинства людей, что органиче-

ские продукты являются едой для «золотого миллиарда». [3, с.405].

Таким образом, на сегодняшний день существует проблема некачественного питания, которая заключается в использовании химических добавок при производстве продуктов, широкое распространение ГМО и т.п. Эта проблема будет решена путем развития производства экологически чистых продуктов питания.

Список использованных источников.

1. Гойчук О. И. Продовольственная безопасность// Молодой ученый- 2014. – №6. – С.105-109.
2. Ковалев Е.А. Новые аспекты мировой продовольственной проблемы.//Мировая экономика и международные отношения. — 2015. -№ 3.– с.3–9.
3. Мартынова и В. А. Морозова. Продовольственная проблема в современном мире. М.: Наука, 2014.С.405.

© А.А. Кашаева, 2017

E-meil: KASHAEVA.97@LIST.RU

РОЛЬ МЕЖДУНАРОДНЫХ ОРГАНИЗАЦИЙ В ЗАЩИТЕ ЭКОЛОГИЧЕСКИХ ПРАВ

Е.В. Кононова

Студентка 3 курса СФ БашГУ г.Стерлитамак, Российская Федерация.

Научный руководитель: *Ишмухаметов Алик Хамитович*, старший преподаватель Стерлитамакского филиала Башкирского государственного университета, РФ, г. Стерлитамак

Ключевые слова/Keywords: Экология, ecology/международные организации, international organizations/экологическая безопасность, environmental safety.

Достижения в научной и технической сфере, информатизация общества, наряду с глубокими социально-политическими кризисами и перестройкой традиционных общественных структур выступает едва ли не главной особенностью современного противоречивого столетия. В настоящее время перед человечеством остро стоит экологическая проблема, поражающая своей непредсказуемостью и глобальными масштабами:

- загрязнение вод, которое в комплексе наносит вред здоровью людей и рыбным запасам;
- деградация сельхозугодий, которая приводит к засухе и эрозии почв в большинстве районах мира, что провоцирует недоедание, голод, болезни;
- загрязнение воздуха, наносящее все более ощутимый вред здоровью людей;
- массовое уничтожение лесных угодий, которое негативно сказывается на климате и сокращает биоразнообразие, генфонд.

Серьезными угрозами здоровью являются истощение озонового слоя, защищающего от вредных излучений Солнца. К глобальным изменениям в климате Земли ведет «парниковый эффект».

То есть экологические проблемы заявляют о себе комплексом утрат, бедствий и трудностей, возникших перед человечеством в результате недальновидного, небрежного и даже хищнического использования окружающей природы, отвечающей

на такое отношение к себе истощением жизненно необходимых человеку[1].

Проблемы чрезвычайных обстоятельств в экологии оказываются напрямую связанными с образованием многочисленных очагов бедствий как в России, так и во всём мире.

Проявляется правовая, эколого-экономическая и научно-техническая проблема – как обеспечить экологическую безопасность, образуется новый вид деятельности – как защита общества и территорий от чрезвычайных ситуаций природного и техногенного характера (с негативными экологическими последствиями), направленной на решение данной проблемы. Обеспечение экологической безопасности – это не просто решение экологических задач, но и повышение социальной защищённости человека, стабильности и устойчивости производственно-хозяйственной деятельности стран.

Все выше сказанное дает стимул к динамичному развитию международного экологического права. Заслуживает внимания специфичность данного развития, состоящая в большой роли общественности и средств массовой информации. Принятие многих актов и решений правительствами проходит под их воздействием. Массовые движения, направленные на защиту экологических прав, разные партии «зеленых» становятся все более влиятельными.

Также ведущую роль в развитии международного экологического права играют

международные организации, деятельность которых основана на ряде принципов и норм международного права, которые регулируют действия стран по предотвращению, ограничению и устранению вреда окружающей природной среде из разных источников, а также стимулируют и контролируют рациональное, экологически обоснованное использование природных ресурсов.

Международные организации, занимающиеся защитой экологических прав разделяют на:

1) международные межправительственные организации;

2) международные неправительственные организации [2].

Организация Объединенных Наций (ООН) занимает особое место среди международных межправительственных организаций.

Из основных положений Устава ООН вытекает защита окружающей человека среды. Ее целью и задачей является оказание содействия по разрешению международных проблем в сферах экономической, социальной жизни, здравоохранения, повышения уровня жизни населения, соблюдения прав человека.

Генеральной Ассамблеей ООН определяются главные направления экологической политики Международного сообщества, разрабатываются принципы взаимоотношений стран по защите экологических прав, принимаются решения о проведении международных конференций ООН по проблемным вопросам окружающей среды, разрабатываются проекты международных конвенций, рекомендации по защите экологических прав, создаются новые природоохранные органы, оказывается помощь в развитии многостороннего и двустороннего сотрудничества стран с целью защиты окружающей среды.

Деятельность по защите экологических прав ООН осуществляется непосредственно или через ее главные и вспомогательные органы, либо через систему специализированных учреждений.

Состав таких учреждений ООН представлен Специализированными учреждениями и программами, в сферу деятельности которых входят вопросы по обеспечению охраны окружающей среды. Такие органы и программы представлены: Программами Организации Объединенных Наций по окружающей среде (ЮНЕП); Организацией Объединенных Наций по вопросам образования, науки и культуры (ЮНЕСКО); Организацией Объединенных Наций по промышленному развитию (ЮНИДО); Международным агентством по атомной энергии (МАГАТЭ); Экономической и социальной комиссией для Азии и Тихого океана (ЭСКАТО); Европейской экономической комиссией Организации Объединенных Наций (ЕЭК ООН).

Помимо органов и программ ООН, в число международных правительственных организаций входят: Совет Европы; Всемирная организация здравоохранения (ВОЗ); Международная морская организация (ИМО); Организация экономического сотрудничества и развития (ОЭСР). Именно они исполняют функции в сфере защиты экологических прав.

Состав международных неправительственных организаций представлен: Международным союзом охраны природы; Всемирным фондом дикой природы; Гринписом; Всемирным банком и другими организациями.

Список литературы:

1. Гаркуша В.М., Гринь Е.А. Международно-правовой механизм охраны окружающей среды // Новый университет. Серия: Экономика и право. – 2015. – № 12 (58). – С. 63–65.
2. Корнев А.В., Кузьмин В.Н., Кузьмин И.В. Роль экологической безопасности в мировом политическом процессе // Труд и социальные отношения. – 2012. – № 7. – С. 145–155.

ЮРИДИЧНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ОСОБИ

Кудінов Ігор Анатолійович

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Юридична відповідальність виступає основним і самостійним різновидом соціальної відповідальності. Єдиною підставою юридичної відповідальності є вчинення особою правопорушення за умови наявності правової (договірної-правової) норми, що встановлює міру відповідальності за нього.

Здійснення правопорушень тягне за собою юридичну відповідальність у вигляді застосування до правопорушників заходів державного примусу. В залежності від характеристики видів правопорушень розрізняються і види юридичної відповідальності, а саме: кримінальна, адміністративна, цивільна, дисциплінарна та матеріальна.

Підстави юридичної відповідальності — це сукупність обставин, наявність яких робить юридичну відповідальність можливою і необхідною. Відсутність сукупності таких обставин виключає таку відповідальність.

В юридичній науці відрізняють форми підстави:

- притягнення до юридичної відповідальності;
- настання юридичної відповідальності.

Підстави притягнення до юридичної відповідальності - сукупність обставин, наявність яких робить юридичну відповідальність можливою. Такими є:

- наявність складу правопорушення (фактична підстава).
- наявність норми права, що прямо передбачає склад правопорушення (нормативна підстава).

Підстави настання юридичної відповідальності - це сукупність обставин, наявність яких робить юридичну відповідальність належною. Такими є:

- факт учинення небезпечного діяння, правопорушення (фактична підстава).
- наявність норми права, яка забороняє таку поведінку та встановлює відповідні санкції (нормативна підстава).
- відсутність підстав звільнення від юридичної відповідальності.
- наявність правозастосовного акта — рішення компетентного органу, яким покладається юридична відповідальність, визначаються вид та міра державного впливу — процесуальна підстава [2].

Умови, що виключають юридичну відповідальність, такими є:

- неосудність особи;
- наявність умов, що виключають суспільну небезпеку (шкідливість) діяння (непереборна сила, необхідна оборона, крайня необхідність, обґрунтований ризик, фізичний чи психічний примус, виконання наказу чи розпорядження, примирення сторін тощо);
- відсутність у діянні складу правопорушення;
- збіг строків давності притягнення до відповідальності;
- видання акту амністії чи помилування, або відміна акту, що встановлював юридичну відповідальність. [2]

Цілі юридичної відповідальності - це конкретний прояв загальних цілей права (закріплення, врегулювання та охорона суспільних відносин).

Цілі юридичної відповідальності передбачають:

- забезпечення прав та свобод суб'єктів шляхом їх гарантування, охорони та відновлення.
- охорона та захист суспільного порядку шляхом запобігання правопорушенням

та перевиховання правопорушників.

- захист правопорядку та виховання громадян шляхом створення умов для покарання винних осіб та їх перевиховання; здійснення правової пропаганди та визначення переваг правомірної поведінки.
- компенсація спричиненої порушенням шкоди та відновлення порушених суб'єктивних прав.
- запобігання скоєнню правопорушень у майбутньому [3].

Функції юридичної відповідальності — це основні напрями впливу на суспільство, завдяки яким досягається мета відповідальності та які визначають її призначення як засобу забезпечення суспільного порядку. Основними функціями юридичної відповідальності є наступні: репресивно-каральна функція; правопоновлююча функція; виховна функція; регулятивна функція [3].

Принципи юридичної відповідальності — це вимоги до юридичної відповідальності, які визначають її зміст, функції, підстави, гарантії, процедури здійснення. Форма закріплення принципів юридичної відповідальності може бути прямою — шляхом фіксування в тексті нормативно-правового акта, або опосередкованою іншими джерелами права. Основними принципами юридичної відповідальності є наступні: принцип справедливості; принцип законності; принцип невідворотності; принцип доцільності; принцип обґрунтованості; принцип гуманізму; принцип індивідуалізації відповідальності.

Юридична відповідальність особи має індивідуальний характер.

Принцип індивідуалізації відповідальності знаходить також свій вираз в тому, що при призначенні покарання мають враховуватися всі особливості та обставини справи, характер правопорушення, ступінь здійснення винною особою протиправного наміру, ступінь вини, властиві їй

індивідуальні риси, спосіб життя, мотиви скоєння правопорушення і ін.

В основу притягнення до юридичної відповідальності має бути покладений конкретний склад правопорушення, яке скоїла особа. Відмінність у складі правопорушення (як в цілому, так і в конкретних його елементах) дає підстави для притягнення особи до різних видів юридичної відповідальності (наприклад, при скоєнні крадіжки чи умисного знищення або пошкодження майна громадянина винна особа може бути притягнута до кримінальної та цивільно-правової відповідальності).

Ніхто не може бути двічі притягнений до юридичної відповідальності одного виду за одне й те саме правопорушення [1].

Це положення цілком відповідає міжнародно-правовим вимогам про права людини. Так, згідно з п.7 статті 14 Міжнародного пакту про цивільні та політичні права/ніхто не повинен бути вдруге засуджений чи покараний за злочин, за який він уже був остаточно засуджений або виправданий відповідно до чинного закону або кримінально-процесуального права кожної країни [4].

Список використаних джерел та літератури:

1. Конституція України від 28 червня 1996 року// Відомості Верховної Ради України від 23.07.1996 - 1996 р., №30, стаття 61.
2. Оборотов Ю.Н. Теория государства и права (прагматический курс): Экзаменационный справочник.— Одесса: Юридическая литература, 2006.- 109с.
3. Цвік М.В., Петришин О.В. Цвік М.В., Петришин О.В. Загальна теорія держави і права.— Харків, 2009.— 572с.
4. Кримінальний процесуальний кодекс України. Науково-практичний коментар 6 у 2 т. Т.1/К82 О.М. Бандурка, Є.М. Блажківський, Є.П.Бурдоль та ін.; за заг.ред. В.Я.Тация, В.П.Пшонки, А.В.Портнова. — Х.: Право, 2012.-768 с.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ РОБОТОДАВЦІВ ЗА ПОРУШЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА ПРО ПРАЦЮ

Кудінов Ігор Анатолійович

КИЇВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

З початком нового 2017 року з'являються і нові зміни в трудовому законодавстві України. Зокрема йдеться про Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» від 06.12.2016 №1774-VII.

Фінансова відповідальність роботодавця врегульована трудовим законодавством України [1].

В даному Законі докорінно змінено суть поняття «мінімальна заробітна плата», яка викладена в новій редакції в Кодексі Законів про працю (КЗпП) та Законі України «Про оплату праці» від 24.03.1995 року №108/95-ВР. Мінімальна заробітна плата - це встановлений законом мінімальний розмір оплати праці за виконану працівником місячну (годинну) норму праці. Мінімальна заробітна плата встановлюється одночасно в місячному та погодинному розмірах [2].

Законом про Держбюджет 2017 (від 21.12.2016 року №1801/VII) встановлено розмір мінімальної заробітної плати – 3 200 грн. [3].

Також, новим є те, що внесено зміни щодо визначення системи оплати праці, на сьогодні це тарифна та інші системи, що складаються на основі оцінки складності кваліфікації працівника та виконуваних робіт.

Застосовувати фінансові санкції можуть: інспекції з питань праці (Державна служба України питань праці), Фіскальна служба та органи місцевого самоврядування.

Новим Законом ст. 265 КЗпП доповнено — встановлено відповідальність за: недопущення до проведення перевірки з питань додержання законодавства про працю, створення перешкод у її проведенні — у трикратному розмірі мінімальної за-

робітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення (з 01.01.2017 — 9600 грн); недопущення до проведення перевірки з питань додержання законодавства про працю, створення перешкод при проведенні перевірки з питань виявлення порушень щодо фактичного допуску працівника до роботи без оформлення трудового договору (контракту), оформлення працівника на неповний робочий час у разі фактичного виконання роботи повний робочий час, установлений на підприємстві, та виплати заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та податків — у 100-кратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення (з 01.01.2017 — 320 тис. грн).

Отже, відповідальність яка застосовується до роботодавців така:

Фінансова відповідальність:

100 мінімальних заробітних плат (320 000 грн.) – у разі перешкоджання перевірки державному інспектору неоформлених працівників трудовим договором, виплати заробітної плати без нарахування і сплати єдиного внеску;

30 м.з.п. (96 000 грн.) – за кожного працівника який: працює без договору; оформлений на неповний робочий день, але фактично працює повний робочий день; видана заробітна плата без відрахування на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та податку; порушено терміни виплати або виплачено не в повному обсязі заробітну плату;

10 м.з.п. (32 00 грн.) - за кожного працівника якому оплата праці здійснюється без дотримання держаних гарантій (неоплаче-

на понаднормова робота, у вихідні та святкові дні, за роботу у нічний час);

3 м.з.п. (9 600 грн.) - за затримку виплати заробітної плати більше ніж на 1 місяць або виплат не в повному обсязі, а також у разі не допуску інспекторів до перевірки;

1 м.з.п. (3 200 грн.) у разі неподання або несвоечасного подання повідомлення про прийняття працівника на роботу та інші порушення трудового законодавства [1].

Адміністративна відповідальність (застосовується якщо порушення в судовому порядку не визнано грубим):

30-100 неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (510-1 700 грн.) – за порушення вимог законодавства про оплату праці;

100-300 н.м.д.г. (1 700-5 100 грн.) – за повторне порушення протягом року або якщо вчинено щодо неповнолітнього, вагітної жінки, самотнього батька або матері, що виховує дитину віком до 14 років або дитину-інваліда;

500-1000 н.м.д.г. (8 500-17 000 грн.) – допуск до роботи без оформлення трудового договору (контракту);

1000-2000 н.м.д.г. (17 000-34 000 грн.) – повторне порушення протягом року щодо допуску до роботи без відповідних документів;

50-100 н.м.д.г. (850-1 700 грн.) – у разі не усунення порушень за вимогою інспекторів;

20-40 н.м.д.г. (340-680 грн.) – за порушення законодавства про охорону праці.

Кримінальна відповідальність (за незаконне звільнення працівника): штраф від 2000 до 3000 н.м.д.г. (34 000- 51 000 грн.); 3 роки без права займати посаду керівника;

виправні роботи на строк до 2 років.

Повторне порушення або вчинення не-правомірних дій до соціально захищених категорій громадян: штраф від 3000 до 5000 н.м.д.г. (51 000-85 000 грн.); 5 років без права займати посаду керівника; виправні роботи на строк до 2 років; арешт до 6 місяців.

За умисну не виплату заробітної плати більше ніж 1 місяць: штраф від 500 до 1000 н.м.д.г. (8 500-17 000 грн.); виправні роботи на строк до 2 років; позбавлення волі на термін до 2 років без права бути керівником на 3 роки.

За нецільове використання коштів призначених для оплати праці: штраф від 1000 до 1500 н.м.д.г. (17 000-25 500 грн.); обмеження волі до 3 років; позбавлення волі на термін до 5 років без права бути керівником 3 роки.

Отже, закон став суворішим до недобросовісних роботодавців, оскільки влада посилює покарання у разі порушення трудового законодавства.

Список використаних джерел та літератури:

1. ст.265 КЗпП України Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 року//Відомості Верховної Ради УРСР від 17.12.1971. – 1971//Додаток до № 50/ <http://zakon2.rada.gov.ua/>
2. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України» від 06.12.2016 №1774-VII.
3. Закон України «Про Державний бюджет України на 2017 рік» (Відомості Верховної Ради (ВВР), 2017, № 3, ст.31)

Цивільне право

ПОДІЛ СПІЛЬНОГО МАЙНА

Залокоцька В.Д.

Студент Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Публікація призначена дослідженню різновиду права спільної сумісної власності – праву власності подружжя.

Аналізується чинне законодавство та висвітлюється порядок та проблематика спадкування та поділу майна подружжя.

Ключові слова: право власності; подружжя; спільна сумісна власність.

Особливо актуальним для подружжя є спадкування спільного майна, оскільки виникає питання, яким майном Ваш чоловік (дружина) зможе користуватися і надалі, а яким доведеться поступитися спадкоємцям.

Відтак, варто визначитися з тим, яке майно підлягає поділу, а також які є варіанти його розподілу після смерті одного з подружжя між спадкоємцями. Почнемо з визначення спадкової маси.

За змістом ст. ст. 355 та 368 ЦК України правом спільної сумісної власності є право власності двох або більше осіб (співвласників) на майно без визначення часток кожного з них у праві власності. Підставами встановлення правового режиму спільної сумісної власності можуть бути, зокрема, наступні юридичні факти: укладення шлюбу - щодо майна, набутого під час шлюбу, за винятками, визначеними СК України [1]; ведення спільної праці, в результаті якої майно набуто за спільні грошові кошти членів сім'ї, якщо інше не встановлено письмовим договором [2]; передача майна у спільну сумісну власність наймача та членів його сім'ї в процесі приватизації державного житлового фонду [3].

Частка померлого учасника спільної сумісної власності спадкується на загальних підставах і може переходити як до спадкоємців за заповітом, так і до спадкоємців за законом. Якщо хтось із спадкоємців одночасно виступає співвласником спільного майна, це не дає йому жодних переваг при спадкуванні. Водночас такий спадкоємець-

співвласник при розподілі спадщини має переважне перед іншими спадкоємцями право на виділ його у натурі майна у межах його спадкової частки, якщо це не порушує інтересів інших спадкоємців, що мають істотне значення [2]. Майно, яке є спільною сумісною власністю подружжя, та порядок його спадкування

За загальним правилом, кожна річ, набута за час шлюбу, крім речей індивідуального користування, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Варто враховувати також, що закон встановлює деякі спеціальні правила для віднесення тих чи інших видів майна до спільного майна подружжя.

Поки подружжя проживає та користується майном спільно, питань у його належності не виникає. Але у випадку, якщо один з подружжя помирає, може виникнути ситуація, за якої улюблене авто, яким подружжя кожні вихідні виїжджало на природу, не належатиме дружині.

Причин та факторів може бути багато. По-перше, це авто могло бути подаровано, а відтак належить до особистої приватної власності чоловіка, і спадкується всіма спадкоємцями на рівних умовах. По-друге, доля такого авто могла бути визначена в заповіді не на користь дружини. У такому випадку дружина отримує свою частку в спільному авто, але не спадкує решту.

Таким чином, важливо розуміти, яка частина майна, котрим користується сім'я, безумовно належить до спільної власності, а з якою можуть виникнути питання.

Поділ спільного майна: шлюбний договір та договір про поділ майна

Українське законодавство містить доволі широкий перелік можливостей для розподілу спільного майна подружжя. Вартими уваги є шлюбний договір та договір про поділ майна.

1. Шлюбним договором регулюються майнові права та обов'язки подружжя, а також можуть бути визначені майнові права та обов'язки подружжя як батьків. Сторони у шлюбному договорі можуть визначати правовий режим майна, яке дружина/чоловік передають для використання на спільні потреби сім'ї; правовий режим майна, подарованого подружжю у зв'язку з реєстрацією шлюбу; порядок користування житлом. Сторони можуть домовитися про зміну правового режиму майна, набутого в шлюбі, та визначити його як особисте майно одного з подружжя або навпаки на особисте майно поширити режим спільного майна подружжя. Шлюбним договором може регулюватися порядок користування одним із подружжя житловим приміщенням, яке належить іншому з подружжя, а також проживання у житловому приміщенні, яке є їхньою спільною власністю.

Попри такий широкий предмет, за шлюбним договором не може передаватись у власність одному з подружжя нерухоме майно та інше майно, право на яке підлягає державній реєстрації. Таким чином, шлюбний договір лише визначає частки подружжя у спільному майні у разі його поділу, але не є правостановлювальним документом.

2. Натомість, договір про поділ майна подружжя є правостановлювальним документом, на відміну від шлюбного договору. Предметом договору про поділ майна подружжя може бути будь-яке майно, в тому числі нерухоме майно. Що це означає? Насамперед те, що нотаріус не може перевірити, чи укладали сторони шлюбний договір, оскільки він не реєструється, інформація про розподіл майна за таким договором не вноситься до жодного реєстру тощо.

Відповідно, перевіряючи права особи на здійснення певного правочину або на отримання свідоцтва про право на спадщину, нотаріус може врахувати умови шлюбного договору лише у випадку, якщо сторони повідомляють нотаріуса про його підписання. У той же час, договір про поділ майна подружжя поряд з будь-якими договорами, предметом яких є перехід права власності, не має шансів бути непоміченим добросовісним нотаріусом. Так, будь-яка зміна права власності за таким договором буде відображена у реєстрі.

3. Договір про поділ майна подружжя у перспективі надає сторонам більше свободи у визначенні власника того чи іншого майна. Такий висновок міг би здаватися дивним, якби не вимога Сімейного кодексу про те, що «шлюбний договір не може ставити одного з подружжя у надзвичайно невідгідне матеріальне становище»[1].

Поширеними є ситуації, коли сторони у шлюбному договорі передбачили, що майно подружжя ділиться за принципом 60/40. При спробі виконання договору виявляється, що український суд не завжди готовий визнавати навіть такий розподіл майна справедливим.

Безумовно, проблему можна попередити, грамотно виклавши зміст договору. Наприклад, можна передбачити, що кожному з подружжя належить те майно, на чие ім'я воно зареєстровано тощо. Втім, якщо подружжя прагне остаточності, доцільно розподілити спільну власність за договором про поділ майна.

У такому випадку воля сторін щодо визначення власності на спільне майно подружжя буде врахована і під час спадкування, навіть якщо один з подружжя не зможе висловити свою волю чи буде заперечувати проти такого розподілу.

Ще одним аргументом на користь поділу майна за договором є те, що шлюбний договір не є підставою припинення права спільної сумісної власності подружжя, а тому не звільняє спадкоємців від необхідності виділити частку померлого у спільному майні подружжя[4].

Використані джерела:

1. Сімейний кодекс України від 10.01.2012 р. зі змінами і доповненнями// Відомості Верховної ради України, - 2002.-№21-22.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року №435-IV//ВВР, №40-44, ст. 356
3. Закон України “Про приватизацію державного житлового фонду” від 19.06.1992 № 2482-XII // Верховна Рада України;
4. [електорний ресурс] <http://notarius-svyatoshino.com.ua/publications/226-problemni-aspekty-spadkuvannia-spilno-nazhytoho-maina-v-tsyvilnomu-shliubi>

ВИНИКНЕННЯ ПРАВА СПІЛЬНОЇ СУМІСНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ

Залокоцька В.Д.

Студент Київського національного університету імені Тараса Шевченка

У статті на основі норм чинного законодавства здійснено теоретичне дослідження правового регулювання підстав набуття права спільної сумісної власності подружжя. Розглянуто головні юридичні факти, на підставі яких виникає спільна сумісна власність подружжя в контексті сучасного сімейного законодавства.

Ключові слова: право власності; подружжя; спільна сумісна власність.

Сьогодні у зв'язку зі зміною економічних відносин у суспільстві, появою ринкової економіки змінилися чинники які впливають на набуття спільної сумісної власності. Вони є набагато ширшими і різноманітними. Якщо раніше джерелом матеріальних благ у сім'ї була переважно праця її членів і винагорода у вигляді заробітної плати, а майно складалося з предметів домашнього побуту та вжитку, то тепер, важливу роль у накопиченні майна став відігравати капітал або великі грошові кошти [1]. Тому, доволі дискусійним залишається питання щодо підстав набуття права спільної сумісної власності подружжя на майно яке було набуто ними під час перебування у шлюбі. Виникнення права спільної сумісної власності подружжя відбувається в силу відповідних юридичних фактів. Першочерговим фактом вважається державна реєстрація шлюбу чоловіка і жінки. Таке положення прямо передбачене в ст. 60 СК України. Доречно зазначити, що в юридичній літературі деякі автори вважають, що реєстрація шлюбу чоловіка та жінки сама по собі не веде до автоматичного виникнення права спільної сумісної власності.

Сімейний кодекс, на відміну від інших кодифікованих актів, містить приблизний перелік нажитого подружжям під час шлюбу майна. Згідно ст. 61 Сімейного кодексу України об'єктом права спільної сумісної власності є заробітна плата, пенсія, стипен-

дія, інші доходи, одержані одним із подружжя. Якщо одним із подружжя укладено договір в інтересах сім'ї, то гроші, інше майно, в тому числі гонорар, вигреш, одержані за цим договором, є об'єктом спільної сумісної власності подружжя. Речі для професійних занять (музичні інструменти, оргтехніка, лікарське обладнання тощо), придбані за час шлюбу для одного з подружжя, є об'єктом права їх спільної сумісної власності. Це обумовлюється постійним розвитком цивільного обороту та виникнення нових об'єктів права власності, здійснення прав на які у встановлених законом випадках переноситься у площину сімейних правовідносин, оскільки безпосередньо пов'язане з реалізацією та захистом прав і законних інтересів їх учасників. В

Винятком виступає лише майно, що є особистою приватною власністю дружини чи чоловіка. Відповідно до ст. 57 Сімейного кодексу України особистою приватною власністю дружини /чоловіка є: майно, набуто нею/ ним до шлюбу; майно, набуто нею/ним за час шлюбу, але на підставі договору дарування або в порядку спадкування; майно, набуто нею/ ним за час шлюбу, але за кошти, які належали їй / йому особисто; житло, набуто нею/ ним за час шлюбу внаслідок його приватизації відповідно до Закону України «Про приватизацію державного житлового фонду», земельна ділянка, набуто нею /ним за час шлюбу внаслідок приватизації земельної ділянки, що перебувала у її / його користуванні, або одержана вна-

слідок приватизації земельних ділянок державних і комунальних сільськогосподарських підприємств, установ та організацій, або одержана із земель державної і комунальної власності в межах норм безоплатної приватизації, визначених земельним Кодексом України. Як визначає І.В. Жилінкова, при з'ясуванні правового режиму такого майна можуть виникати певні складнощі. В Україні діє загальний режим спільності майна подружжя, згідно з яким майно, набуте за час шлюбу, вважається таким, що належить подружжю[2]

Деякі з авторів вважають що такою підставою є спільна праця подружжя. Інші, впевнено стверджують, що єдиною правовою підставою набуття спільної сумісної власності подружжя є акт перебування у шлюбі. Протилежно є думка О. В. Дзери [3], він вважає, що спільність майна подружжя виникає під час шлюбу у випадку, коли докладаються спільні зусилля як чоловіка, так і дружини в набутті такого майна. Навіть якщо й один з них не мав самостійного заробітку (доходу) з причин навчання, ведення домашнього господарства, догляду за дітьми, хвороби і т. ін., то це означає, що він також своїми діями, які були спрямовані на спільне життя і створення умов для гармонійного розвитку сім'ї та її членів, брав участь у набутті майна, на яке поширюється правовий режим спільної сумісної власності. Така думка є більш-менш виправдана, але потребує все ж таки уточнення. Спробуємо звернутись до тлумачного словника. Під зусиллям розуміють напруження фізичних, розумових або духовних сил, необхідне для виконання, здійснення чого-небудь. А термін «спільно» означає – разом, гуртом, спільними силами. На наш погляд виходячи з наведеного визначення, така категорія як «спільні зусилля» є оціночною. На практиці буде дуже важко встановити межу, де саме будуть починатися і закінчуватися ці самі спільні зусилля, а тим паче, хто саме буде встановлювати цю межу. Звідси, напрошується логічний висновок про те, що спільні зусилля не є достатньою правовою підставою для набуття права спільної сумісної власності подружжя.

На наш погляд важливого значення набувають спільні доходи. Особливої уваги заслуговують саме грошові кошти які були витрачені на купівлю того чи іншого спільного майна чи речей. Законодавством та правовою доктриною ще не вироблено жодного підходу до розуміння поняття сімейних коштів. На наш погляд вони мають бути спільними, тобто належати чоловікові і дружині на праві спільної власності. А отже, пропонуємо під терміном «спільні кошти» розуміти всі ті надходження до сімейного бюджету які не будуть належати жодному з подружжя на праві особистої приватної власності. Вважаємо, що основною підставою набуття права спільної сумісної власності подружжя є юридично визначений факт шлюбних відносин або проживання чоловіка і жінки однією сім'єю. Тобто виходячи з положень сімейного законодавства щодо права спільної сумісної власності подружжя, немає юридичного значення ким саме майно набуто, на кого зареєстроване і таке інше.

Використані джерела:

1. Дякови. М.М. Сімейне право: навчальний посібник. - К.: Правова єдність, 2009 – С.176
2. Жилінкова І.В. Проблеми правового режиму майна членів сім'ї; автореф. Дис. ...докт. Юр. Наук: 12.00.03: Цивільне право, сімейне право, цивільний процес, міжнародне приватне право /І.В. Жилінкова. – Х.: Б в. 2000. – с. 390
3. Дзера О.В. Правовий Аналіз законодавчих змін щодо поширення правового режиму спільної сумісної власності на приватизоване майно (житло та земельні ділянки)/Мала енциклопедія нотаріуса. – 2011- №5 (59). – с. 150-154.
4. Сімейний кодекс України від 10.01.2012 р. зі змінами і доповненнями// Відомості Верховної ради України, – 2002.-№21-22.
5. Скасун О.Ф. Терія держави і права (Енциклопедичний курс): підручник/ О.Ф. Скасун. – Харків: Еспада 2006 – с.557
6. Тлумачний словник української мови [Електронний ресурс]. – Режим доступу: [http:// eslovnkyk.com/](http://eslovnkyk.com/)
7. М. Біленко. Виникнення права спільної сумісної власності подружжя./ «Вісник Укрдержреєстру». 1/2014р.
8. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року №435-IV//ВВР, №40-44, ст. 356
9. Сімейне право України: Підручник/ Л.М. Баранова, В.І. Борисова, та І.В. Жилінкова та ін.; за заг. Ред. В.І. Борисової та І.В. Жилінкової – 3-тє вид., перероблено і доповнено – К.: Юрінком Інтер, 2011.- 264 с.

ПРАВОВИЙ РЕЖИМ ЗЕМЕЛЬ ОБ'ЄДНАНИХ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Єрмоленко В.М.

д.ю.н., професор

Національний університет біоресурсів та природокористування України

Бар'як І.І.,

магістр

Ключові слова: об'єднання територіальних громад, децентралізація, земельні відносини.

Keywords: association of territorial communities, decentralization, land relations.

В Україні активно впроваджуються реформи, кінцевою метою яких є децентралізація влади. Верховною Радою України 5 лютого 2015 р. було ухвалено Закон України «Про добровільне об'єднання територіальних громад» [1], спрямований на децентралізацію влади з реальним забезпеченням загально визначених європейських принципів організаційної, правової та фінансової самостійності територіальних громад. Ці процеси крок за кроком забезпечують основу для рівномірного розвитку територій та зрештою успішної країни. Це база, без якої країна не зможе рухатися далі ні в економічному, ні в євроінтеграційному аспектах.

Один з найважливіших викликів сьогодення – формування спроможних громад та ефективного самоврядування. Органи місцевого самоврядування мають надавати весь комплекс необхідних послуг. На сьогодні об'єднані територіальні громади – на межі змін. Першопрохідці, які вже об'єдналися, встигли відчутити нові умови існування та перші наслідки реформи. Їм доводиться працювати вперше в новому адміністративному та фінансовому полях.

Потрібно налагоджувати управління громадами, оптимізувати надання послуг, передачу ресурсів, проводити просвітницьку роботу з населенням. Громади, які першими об'єдналися, мають показати приклад іншим громадам і спонукати їх до об'єднання.

Основними завданнями реформи децентралізації є посилення ролі територіальних громад із наданням їм права самим розпоряджатися землями, котрі перебувають як у межах населених пунктів, так і поза ними [2].

Питання децентралізації повноважень знайшло відображення в Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, схваленій Розпорядженням Кабінету Міністрів України № 333-р від 1 квітня 2014 року [3]. У ній зазначається, що однією з нагальних проблем розвитку місцевого самоврядування є подолання його відстороненості від вирішення питань у сфері земельних відносин.

Проблемою децентралізації повноважень місцевого самоврядування базового рівня передбачається вирішення двох взаємопов'язаних груп юридичних питань. Перша охоплює питання, пов'язані з передачею органам місцевого самоврядування базового рівня, які представляють інтереси територіальних громад сіл, селищ і міст, владних повноважень органів державного управління щодо територіального планування, освіти, охорони здоров'я та надання інших публічних послуг. Друга група зводиться до питання про те, які землі мають перебувати в комунальній власності територіальних громад. При цьому йдеться не лише про землі в межах сіл, селищ та міст,

а й про ті, що розташовані за межами населених пунктів.

Рішення про проведення децентралізації повноважень органів влади у сфері розпорядження землями державної власності є назрілим. Адже в попередні роки мала місце зворотна тенденція в законодавчому забезпеченні владних повноважень органів державної влади у сфері розпорядження землями державної власності.

На сьогодні в Україні сформовано 614 об'єднаних територіальних громад (у 201 з них перші місцеві вибори відбудуться 29 жовтня 2017 року). Загальна чисельність населення всіх ОТГ складає 5,7 млн людей. Площа цих громад становить 150 тис км² (24,8% всієї території України). Однак, тільки 30 тис км² або 20% земель від загальної площі ОТГ знаходяться у їх юрисдикції

Загалом в Україні на сьогодні 92% всіх земель за межами населених пунктів є у державному розпорядженні і тільки 8%

земель є комунальними. Тому лише з розширенням повноважень ОТГ у сфері земельних відносин ці громади отримають реальний ресурс для розвитку своїх територій.

У кінцевому рахунку слід зазначити, що реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні доцільно провести так, щоб воно забезпечувало права й законні інтереси в питаннях регулювання земельних відносин насамперед дрібних сільських поселень.

Література:

1. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від 5.02.2015 № 157-VIII. Голос України. 2015, № 13, ст.91.
2. Кулинич П. Право сільської громади на землю в контексті адміністративно-територіальної реформи. Віче. 2015. № 14.С. 11-15.
3. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: розпорядження Кабінету Міністрів України від 1.04. 2014 р. № 333р. Офіційний вісник України. 2014. № 30. Ст. 831.

ANALIZA WARUNKÓW ZARZĄDZANIA ZASOBAMI LUDZKIMI NA POCZCIE POLSKIEJ S.A.

Monika Kopycka

student

Akademia im. Jana Długosza w Częstochowie

Walery Okulicz-Kozaryn

Dr.hab, MBA, profesor

Член Международной научной ассоциации экономистов и юристов «Консилиум»,
Женева, Швейцария

Słowa kluczowe: zarządzania zasobami ludzkimi, warunki zatrudnienia, poczta Polska S.A.

Celem pracy jest analiza warunków zarządzania zasobami ludzkimi na Poczcie Polskiej S.A. Badania zostały przeprowadzone w roku 2017 w Polsce, przy jednoczesnym wsparciu Międzynarodowego Zespołu Naukowo-Badawczego (Rosja, Polska, Serbia, Białoruś, Ukraina). Badania sfinansowano z grantu badawczego „Generowanie i doskonalenie mechanizmu zrównoważonego rozwoju systemów ekonomicznych” (numer rejestracyjny stan 0114U006192, Ukraina, Dniepropietrowsk).

Podstawowymi metodami badania były ankietywanie [1] i weryfikacja hipotez statystycznych [2] oraz dogmatyczną – analizy aktów prawnych. Praca została oparta na przykładzie funkcjonowania trzech urzędów pocztowych: Pajęczno, Rzęśnia, Działoszyn.

Reasumując konkluzje dotyczące ankiet przeprowadzonych w trzech urzędach pocztowych, pragnę skupić się na czterech aspektach, ocenianych negatywnie przez pracowników na dość wysokim poziomie. Należą do nich:

1. Ilość obowiązków w pracy.
2. Stres związany z miejscem pracy.
3. Wynagrodzenie za pracę.
4. Rodzaj umowy o pracę.

Rezultaty

Poczta Polska S.A. powinna skupić się na zmianach dotyczących zarządzania zasobami

ludzkimi. Warunki zatrudnienia są na bardzo niskim poziomie, a dbałość o zasoby ludzkie, jak również opieka socjalna nie spełnia oczekiwań pracowników. Twierdzę, iż spółka nie przywiązuje wagi do rozwoju kapitału ludzkiego, co powoduje brak harmonizacji ekonomicznych potrzeb jednostki. Praca na poczcie jest satysfakcjonująca dla pracowników, którzy nie rozważaliby odejścia z poczty, jeżeli warunki pracy i płacy poprawiłyby się. Praca w urzędzie pocztowym wiąże się z szacunkiem ludzi do zatrudnionej kadry na każdym stanowisku. Cel pracy został osiągnięty, zarządzanie zasobami ludzkimi na Poczcie Polskiej S.A., jak wynika z badań, jest na niskim poziomie. Wartość spółki w niewielkim stopniu wspierana jest przez zasoby ludzkie, które nie są doceniane przez instytucje.

Cel pracy dotyczący analizy warunków zarządzania zasobami ludzkimi na Poczcie Polskiej S.A. został osiągnięty.

Bibliografia

1. Окулич-Казарин В.П. Экономика в Польше: как влияют компетенции идеального директора школы на бизнес в образовании? / Экономика и бизнес: теория и практика. – № 12, 2016 г. – с. 85 – 88.
2. BUS_9641_Business_Statistics_5M. Lecture notes for the Program «Masters of Business Administration». – USA. NY. Kingston University. 2009. – 106 p.

Цивільне право

ПОДІЛ СПІЛЬНОГО МАЙНА

Залокоцька В.Д.

Студент Київського національного університету імені Тараса Шевченка

Публікація призначена дослідженню різновиду права спільної сумісної власності – праву власності подружжя.

Аналізується чинне законодавство та висвітлюється порядок та проблематика спадкування та поділу майна подружжя.

Ключові слова: право власності; подружжя; спільна сумісна власність.

Особливо актуальним для подружжя є спадкування спільного майна, оскільки виникає питання, яким майном Ваш чоловік (дружина) зможе користуватися і надалі, а яким доведеться поступитися спадкоємцям.

Відтак, варто визначитися з тим, яке майно підлягає поділу, а також які є варіанти його розподілу після смерті одного з подружжя між спадкоємцями. Почнемо з визначення спадкової маси.

За змістом ст. ст. 355 та 368 ЦК України правом спільної сумісної власності є право власності двох або більше осіб (співвласників) на майно без визначення часток кожного з них у праві власності. Підставами встановлення правового режиму спільної сумісної власності можуть бути, зокрема, наступні юридичні факти: укладення шлюбу – щодо майна, набутого під час шлюбу, за винятками, визначеними СК України [1]; ведення спільної праці, в результаті якої майно набуто за спільні грошові кошти членів сім'ї, якщо інше не встановлено письмовим договором [2]; передача майна у спільну сумісну власність наймача та членів його сім'ї в процесі приватизації державного житлового фонду [3].

Частка померлого учасника спільної сумісної власності спадкується на загальних підставах і може переходити як до спадкоємців за заповітом, так і до спадкоємців за законом. Якщо хтось із спадкоємців одночасно виступає співвласником спільного майна, це не дає йому жодних переваг при спадкуванні. Водночас такий спадкоємець-

співвласник при розподілі спадщини має переважне перед іншими спадкоємцями право на виділ його у натурі майна у межах його спадкової частки, якщо це не порушує інтересів інших спадкоємців, що мають істотне значення [2]. Майно, яке є спільною сумісною власністю подружжя, та порядок його спадкування

За загальним правилом, кожна річ, набута за час шлюбу, крім речей індивідуального користування, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя. Варто враховувати також, що закон встановлює деякі спеціальні правила для віднесення тих чи інших видів майна до спільного майна подружжя.

Поки подружжя проживає та користується майном спільно, питань у його належності не виникає. Але у випадку, якщо один з подружжя помирає, може виникнути ситуація, за якої улюблене авто, яким подружжя кожні вихідні виїжджало на природу, не належатиме дружині.

Причин та факторів може бути багато. По-перше, це авто могло бути подаровано, а відтак належить до особистої приватної власності чоловіка, і спадкується всіма спадкоємцями на рівних умовах. По-друге, доля такого авто могла бути визначена в заповіді не на користь дружини. У такому випадку дружина отримує свою частку в спільному авто, але не спадкує решту.

Таким чином, важливо розуміти, яка частина майна, котрим користується сім'я, безумовно належить до спільної власності, а з якою можуть виникнути питання.

Поділ спільного майна: шлюбний договір та договір про поділ майна

Українське законодавство містить доволі широкий перелік можливостей для розподілу спільного майна подружжя. Вартими уваги є шлюбний договір та договір про поділ майна.

1. Шлюбним договором регулюються майнові права та обов'язки подружжя, а також можуть бути визначені майнові права та обов'язки подружжя як батьків. Сторони у шлюбному договорі можуть визначити правовий режим майна, яке дружина/чоловік передають для використання на спільні потреби сім'ї; правовий режим майна, подарованого подружжю у зв'язку з реєстрацією шлюбу; порядок користування житлом. Сторони можуть домовитися про зміну правового режиму майна, набутого в шлюбі, та визначити його як особисте майно одного з подружжя або навпаки на особисте майно поширити режим спільного майна подружжя. Шлюбним договором може регулюватися порядок користування одним із подружжя житловим приміщенням, яке належить іншому з подружжя, а також проживання у житловому приміщенні, яке є їхньою спільною власністю.

Попри такий широкий предмет, за шлюбним договором не може передаватись у власність одному з подружжя нерухоме майно та інше майно, право на яке підлягає державній реєстрації. Таким чином, шлюбний договір лише визначає частки подружжя у спільному майні у разі його поділу, але не є правостановлювальним документом.

2. Натомість, договір про поділ майна подружжя є правостановлювальним документом, на відміну від шлюбного договору. Предметом договору про поділ майна подружжя може бути будь-яке майно, в тому числі нерухоме майно. Що це означає? Насамперед те, що нотаріус не може перевірити, чи укладали сторони шлюбний договір, оскільки він не реєструється, інформація про розподіл майна за таким договором не вноситься до жодного реєстру тощо.

Відповідно, перевіряючи права особи на здійснення певного правочину або на отримання свідоцтва про право на спадщину, нотаріус може врахувати умови шлюбного договору лише у випадку, якщо сторони повідомляють нотаріуса про його підписання. У той же час, договір про поділ майна подружжя поряд з будь-якими договорами, предметом яких є перехід права власності, не має шансів бути непоміченим добросовісним нотаріусом. Так, будь-яка зміна права власності за таким договором буде відображена у реєстрі.

3. Договір про поділ майна подружжя у перспективі надає сторонам більше свободи у визначенні власника того чи іншого майна. Такий висновок міг би здаватися дивним, якби не вимога Сімейного кодексу про те, що «шлюбний договір не може ставити одного з подружжя у надзвичайно невідгідне матеріальне становище»[1].

Поширеними є ситуації, коли сторони у шлюбному договорі передбачили, що майно подружжя ділиться за принципом 60/40. При спробі виконання договору виявляється, що український суд не завжди готовий визнавати навіть такий розподіл майна справедливим.

Безумовно, проблему можна попередити, грамотно виклавши зміст договору. Наприклад, можна передбачити, що кожному з подружжя належить те майно, на чие ім'я воно зареєстровано тощо. Втім, якщо подружжя прагне остаточності, доцільно розподілити спільну власність за договором про поділ майна.

У такому випадку воля сторін щодо визначення власності на спільне майно подружжя буде врахована і під час спадкування, навіть якщо один з подружжя не зможе висловити свою волю чи буде заперечувати проти такого розподілу.

Ще одним аргументом на користь поділу майна за договором є те, що шлюбний договір не є підставою припинення права спільної сумісної власності подружжя, а тому не звільняє спадкоємців від необхідності виділити частку померлого у спільному майні подружжя[4].

Використані джерела:

1. Сімейний кодекс України від 10.01.2012 р. зі змінами і доповненнями// Відомості Верховної ради України, – 2002.-№21-22.
2. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 року №435-IV//ВВР, №40-44, ст. 356
3. Закон України “Про приватизацію державного житлового фонду” від 19.06.1992 № 2482-XII // Верховна Рада України;
4. [електорний ресурс] <http://notarius-svyatoshino.com.ua/publications/226-problemni-aspekty-spadkuvannia-spilno-nazhytoho-maina-v-tsyvilnomu-shliubi>

